

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ² COLOMB ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ
[Συνέχεια · βλ. σελ. 17]

Ἡ μικρὰ Ἀθιγγανίς, ὡς εἶδε τὸν δασοφύλακα, ἐφοβήθη καὶ ἐπῆδησε κάτω τῆς κλίνης βιαίως.

«Τί ἔχεις; Πού θὰ πῆς; ἠρώτησεν ἡ Εὐμορφία

μετὰ φωνῆς θωπευτικῆς, καὶ τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τοῦ φορέματός της. Ὁ πατέρας μου εἶνε! Εἶνε πολὺ καλὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ τον φοβηθῆς. Δὲν θὰ σου κάμῃ τίποτε. Αὐτός σου ἔφερε τὸ σκέπασμα αὐτὸ καὶ σ' ἐτύλιξε μὴ τύχη καὶ κρυώσης.»

Ἡ ἀσθενὴς χεὶρ τῆς Εὐμορφίας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ πολὺ τὴν Γυφτοπούλαν, ἂν ἤθελε νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ὁμως ἡ φωνὴ τῆς, τὸ βλέμμα τῆς, τὸ φίλημά της ἐκείνο! Ἡ Γυφτοπούλα ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἐστάθη ὀρθὰ ἔμπροσθεν τοῦ κῦρ Πέτρου καὶ τον ἐβλέπεν ὡς εἴαν ἔλεγεν «εἶσαι ἐχθρὸς ἢ φίλος;»

Ὁ κῦρ Πέτρος ἐγέλασε διὰ τὸν ἀρεϊμάνιον τρόπον τῆς μικρῆς, καὶ εἶπε πρῶτον τὴν φωνὴν του·

«Αἶ, εἶσαι φρόνιμη σήμερα. Ἄν μου ὑποσχεθῆς ὅτι

δὲν θὰ το ξανακάμῃς, θὰ σε ἀπολύσω. Δὲν εἰδεύρεις ὅτι ἡ κλοπὴ εἶνε ἀπηγορευμένη;»

Ἡ Γυφτοπούλα ἀπέβλεψε πρὸς αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, διότι δὲν ἐνόησε τί ἔλεγεν ὁ δασοφύλαξ.

«Ναί, χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἔλλαπτες εἰς τὸ χω-

ΕΤΟΣ 13^{ον}. — ΤΥΧΟΣ 3^{ον}.

ράφι τοῦ κῦρ Θανάση. Διατί νὰ του ξεριζώνῃς τὰ δαυκιά του; Ἔτσι κάμουν οἱ ἄνθρωποι;

— Ἐπεινοῦσα! ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ Ἀθιγγανίς.

— Καὶ δὲν σου δίνουν νὰ φῶς; τὸ σπῆτι σας; οἱ γονεῖς σου; ἐκεῖνοί ποῦ σ' ἔχουν μαζί τους; Πού εἶνε τοὺς νὰ σε πάγω.

— Ἐφυγαν!

— Πῶς, ἐφυγαν καὶ σ'; ἄρισαν; Αὐτὰ δὲν γίνονται. Δὲν τα ἀφίγουν τὰ παιδιὰ ἔτσι νὰ τρέχουν ἀπὸ πίσω σὰν σκυλάκια. . . Καὶ τὰ σκυλάκια ἀκόμη τὰ παίρουν ἐς τὴν ἀγκαλιά.

— Δὲν με ἠθελαν, ἐπειδὴ χορεύω καλλίτερα ἀπὸ τὴν Ἀϊρέδ. Τὰ ἀμάξια μας ἐστάθησαν ἐς ἓνα χωριό, ποῦχε πανηγύρι, καὶ ἐδουλέψαμε.

— Καὶ τί ἐδουλέψατε;

— Νά, ἐπλέξαμε πανέρια, ἐγανώσαμε ναισαρόλες, ἐχορέψαμε, ἐκάναμε ἄλλα κατιγνίδια, ἐλέγαμε τὴ μοῖρα. . . Ἐγὼ ὁμως δὲν εἰζέρω νὰ τὴν εἰπῶ.

Ἡ γερὸντισσὸς ξέ-

ρουν, ἡ Ἀδινά, ἡ Ζερλανέ, ἡ Σαβεγιά! αὐτὲς βλέπουν ἐς τὸ χεῖρι σου ὅτι θὰ σου τύχῃ. Ἐγὼ ὁμως ξέρω νὰ χορεύω καὶ τῆς προάλλες ὅταν ἐχορέψαμε καὶ εὐγῆκα μὲ τὸ δίσκο νὰ μαζέψω, οἱ ἄνθρωποι μούδωκαν ἑμένα περισσότερα ἀπὸ τὴν

ΤΟΜΟΣ 19^{ος} — 3

« ἨΡΧΙΣΕ ἸΝΑ ΧΟΡΕΥῃ » (Σελ. 35)

Ἡ Εὐμορφία καὶ περίεργος ἦτο καὶ εφοβεῖτο. Πολλάκις εἶχαν ἴδῃ Ἀθεγγάνους κατεσκευασμένους ἔξω τοῦ χωρίου, καὶ πολλάκις εἶχε σταθῆ νὰ παρατηρήσῃ πῶς ζῶσι καὶ τί κάμνουσιν, ἀλλ' οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ τους πλησιάσῃ ἢ νὰ τους ὁμιλήσῃ. Τώρα ἔμως ἠδύνατο ἀρβῶως νὰ ὁμιλῇ μετὰ τῆς μικρᾶς Ἀθιγγανίδος.

«Δέν μου λέγεις, Μαριά, εἶπεν ἡ Εὐμορφία περιβάλλουσα διὰ τῆς χειρὸς τῆς τὸν τράχηλον τῆς Γυρτοπούλας, εἴχετε καὶ ἄλλα κορίτσια ἔς τὴν συντροφίαν σας; καὶ ὅλα ἐγόρευαν ὅσον καὶ σέ;

— Ὦ, ὄχι ὅσον καὶ μένα. Ἐγὼ ἤμουν ἡ καλύτερη ἔς τὸ χορὸν, καὶ ὅλα τὰ κορίτσια μ' ἐζήλευαν, καὶ μάλιστα ἡ Αἰρέδ.

— Ἐγὼ ἔμως δὲν θά σε ζηλεύω, Μαριά μου, καὶ θά σ' ἀγαπῶ!

— Ἀχ! τὰ ματάκια σου, Μορφοῦλα μου, τί γλυκά σου εἶνε!

τὰ βλέπω καὶ θυμοῦμαι τὰ μάτια τοῦ Ζάκη.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ζάκης;

— Ἐνα παιδί δικό μας, πού μ' ἐσήκωνε ἔς τὰ χέρια του ὅταν ἤμουν κουρασμένη, καὶ δὲν μ' ἀφινεν ὁ Τίξκος νὰ ἀναβῶ καὶ ἐγὼ νὰ καθίσω ἔς τὸ ἀμάξι,

ὅταν ἐπηγαίναμε ἀπὸ μία πολιτεία ἔς ἄλλη.

— Καὶ τὸν ἀφῆσες καὶ ἐφυγες;

— Ὁχι, ὁ Τίξκος τὸν ἐπούλησε ἔς ἄλλους πατριώτας μας, γιατί ἐπαῖνε τὸ δίκιο μου ὅταν ἤθελαν νὰ με δεῖρουν. Ποῖος ξέρει τώρα πού εἶνε τὸν ὁ καϊμένος, καὶ πού ταξιδεύει!

— Καὶ λοιπὸν ταξιδεύετε μὲ τὰ ἀμάξια;

— Naί, φορτώνομε ἔς τὰ ἀμάξια ὅλα μας τὰ πράγματα, τῆς γριᾶς, τὰ μικρὰ παιδιά καὶ τοὺς ἀρρώστους. Οἱ ἄλλοι πηγαίνουν περπατῶντας.

— Θὰ ἀργήτε πολὺ μὲ τὰ ἀμάξια.

— Καὶ τί μας μέλει; τί ἀνάγκη ἔχομε νὰ βιασθοῦμε; Ὅταν πεινάσωμε ὁ ἀρχηγὸς προστάζει καὶ σταματοῦν τὰ ἀμάξια. Ἀνάβομε φωτιά, στήνομε ἕνα καζάνι, μαγειρεύομε, τρώμε, καὶ τὸ δρόμο μας. Ὅταν νυκτώσῃ στήνομε μία σκηνὴν καὶ πλαγιάζομε μέσα.

— Θὰ ἔχετε φορτωμένα τὰ ἀμάξια σας ἕνα

σωρὸν τρόφιμα, λάδι, βούτυρον, τυρὶ, ἀλεύρι, κρασί. — Χα χά χά! ἀνεκάγχασεν ἡ Μαριά. Ἀμ' δέ; ἡ θάλασσα δὲν ἔχει φάρια καὶ τὰ δάση δὲν ἔχουν κυνήγι; τὰ δένδρα ἔχουν καρποὺς καὶ τὰ χωράφια ἔχουν λαχανικά! τὰ παιδιά μας εἶνε διαβολάκια καὶ μας φέρνουν ἕνα σωρὸν πράγματα, δὲν μας ἀφίνουν ἔτσι.

— Naί, ἀλλὰ τὰ κλέπτουν. Ὅταν κόψω ἕνα μῆλον ἀπὸ τὸ ξένον δένδρον, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω, αὐτὸ λέγεται κλοπὴ, ἀνεφώνησεν ἡ Εὐμορφία, τὴν ὁποῖαν ὁ πατήρ τῆς εἶχε διδάξῃ ἔξ ἀπαλῶν ὀνύχων νὰ σέβεται τὴν ξένην περιουσίαν.

— Ἀμ' δέ; εἶπεν ἡ Γυρτοπούλα. Ὁ φίλιος τὰ φῆνει τὰ μῆλα νὰ τα τρώγουν ὅσοι δὲν ἔχουν μηλιές! Τὰ πουλάκια πῶς τα τρώγουν τὰ μῆλα χωρὶς νὰ τα μέλη καθόλου;

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο, εἶπεν ἡ Εὐμορφία σείουσα τὴν κεφαλὴν. Ἀμ' τὰ φορέματά σας τὰ υποδήματά σας ποὺ ταῦρισκετε;

— Naί πηγαίνουμε σὲ μία πολετεία, πιάνομε χρήματα, ὁ ἀρχηγὸς μᾶς ταμοιράζει καὶ καθέννας κάνει τὸ μεριδίον του ὅτι θέλῃ. Ὁ Ζάκης πρὶν φύγῃ, μού ἀγόρασε ἕνα ὠραῖο λαμπρὸ ἀπὸ κοράλλια, μὰ τί

μορφος ὅπου ἦτο! Μὰ ἡ Ναφτὴ μου τὸν ἐπήρε καὶ τὸν ἔδωκε ἔς τὴν κόρη τῆς, ἡ κλέφτρα!

Ἡ φωνὴ τῆς Μαριάς μετεβλήθη αἰφνης καὶ ἔγινε τραγεῖα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἤστραπτον.

«Τὶ κακὸ κορίτσι πού φαίνεται!» διενόηθη ἡ Εὐμορφία, καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ, ζητοῦσα νὰ εὔρη τί διαφέρει τὸ νὰ κλέψῃ τις περιδέριον, πρᾶξις διὰ τὴν ὁποῖαν ἠγανάκτη τὸσον ἡ Γυρτοπούλα, καὶ τὸ νὰ κλέψῃ μῆλα, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν πρᾶγμα ἀπλοῦστατον. Ἄν κλέψῃς περιδέριον εἶνε κλοπὴ, ἂν κλέψῃς μῆλα, δὲν εἶνε. Ἀλλὰ δὲν κατάρθωσε νὰ εὔρη τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος διότι ἡ μάμμη ἐκάλεσε τὰς δύο κορασιδας νὰ τὴν βοηθήσωσι καθ' ὅσον αἱ οἰκιακαὶ ἐργασίαι ἔμειναν ὀπίσω, ἕνεκα τῶν προῶντων συμβάντων.

«Ἐπιτετα συνεχῆς»

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

καὶ παρέρχοντο ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Κας COLOMB.

Ἡ εἰκὼν ἐκ τῆς ἀπεικονιστικῆς ἐκδοτικῆς οἰκίας τῆς Κας COLOMB.

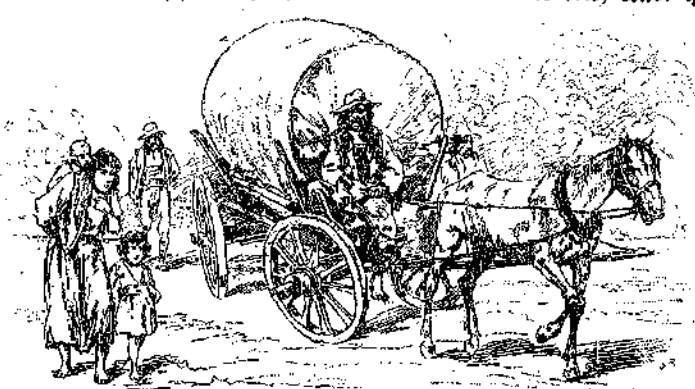
Ἡ εἰκὼν ἐκ τῆς ἀπεικονιστικῆς ἐκδοτικῆς οἰκίας τῆς Κας COLOMB.

Ἡ εἰκὼν ἐκ τῆς ἀπεικονιστικῆς ἐκδοτικῆς οἰκίας τῆς Κας COLOMB.

Ἡ εἰκὼν ἐκ τῆς ἀπεικονιστικῆς ἐκδοτικῆς οἰκίας τῆς Κας COLOMB.

Ἡ εἰκὼν ἐκ τῆς ἀπεικονιστικῆς ἐκδοτικῆς οἰκίας τῆς Κας COLOMB.

Ἡ εἰκὼν ἐκ τῆς ἀπεικονιστικῆς ἐκδοτικῆς οἰκίας τῆς Κας COLOMB.

« Αἰθιγγοὶ ταξιδεύοντες »

ΛΑΜΠΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΜΕΛΑ

[Ἱταλικὸν διήγημα]

[Συνέχεια - Ἰδε σελ. 24]

ΝΕΥ τι-
νος δια-
ταγμοῦ ἢ
Καρμέλα
ἤρχισε νὰ
βαδίζῃ
γοργῶς βή-
ματι. Με-
ταξὺ δύο
σιτοφό-
ρων ἀγρῶν
διήρχετο
εἰς ὁρομί-
τικος, τοῦ-
τον δὲ ἐ-
τραπή ἡ
μικρὰ φυ-
γὰς.

ἠδύνατο νὰ τὸ περάσῃ ἀλλὰ διὰ πᾶσαν ἀσφάλειαν ἐπροτίμησε νὰ ὑπάγῃ μέχρι τῆς γεφύρας μεταξὺ σκληθρῶν καὶ ἰτεῶν. Ἐκεῖ ἤρχισεν ἀνηφορικὸς δρόμος, μέχρι τοῦ ὁπίου εἶχε φθάσῃ ἄλλοτε μετὰ τῆς θείας τῆς Νορίνας.

Ἡ σελήνη ἐλαμπεν ἐπὶ τοῦ ἀνερέλου οὐρανοῦ· τὸ νερὸν τοῦ ποταμίου τὸ ὁπίον ἐκινεῖτο ὀφιοειδῶς ἐστιλβεν ὡς χάλυψ. Μακρὰν ἐφαίνοντο δυσδιάκριτοι αἱ σκιαὶ τῶν βουνῶν.

Ἐκείθεν τῆς γεφύρας ἡ σκηνὴ ἦτο ὅλας διόλου διάφορος. Τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα ἕως τώρα ἦσαν μεμονωμένα, ἐσηματίζον ἐκεῖ πυκνοὺς στοίχους ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ. Ἐλάται ἑκατὸν ἐτῶν ὕψωνος πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς εὐθεῖς ὡς λαμπάδας κορμούς των, τὸ δὲ φῶς τῆς σελήνης προσεπάθει νὰ διεισδύσῃ διὰ μέσου τῶν πυκνοφύλλων κλάδων των. Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς μικρᾶς φυγάδος ἠκούετο ὁ μυστηριώδης ψιθύρος τοῦ δάσους. Κάπου κάπου ἠκούετο τὸ κελᾶθημα πτηνοῦ.

Ἡ Καρμέλα εφοβεῖτο ἀλλ' ἡ συντροφία τοῦ Λάμπου τῇ ἐδίει πῶς θάρρος.

Ἡ σελήνη ἐξηφανίσθη ὀπισθεν τῶν ὀρέων. Ὁ ἀήρ ἦτο ἠδῆ ψυχρὸς· τὰ πτηνὰ ἀφῆνον τὰς φωνὰς των καὶ ἐπέτῳ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν ἐλατῶν, διὰ νὰ περιμείνωσι τὴν χαρραυγὴν, ἡ ὁποία εἶχεν ἠδῆ φωνὴ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἤρχισαν μεμονωμέναι, δευτερευόντων, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τὰ πτηνὰ ἀντήλασσον ἐρωταποκρίσεις, βαθμηδὸν δὲ ἀντήχησεν ἐν φαίδρον ζωηρὸν πολύφωνον κελᾶθημα. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δάσους ἠκούοντο πτερυγισμοί, ἠδῆ δὲ τὰ πτηνὰ ἐπέτῳ ὑψηλά. Ὑπὸ τὸ δάσος ἔμως τὸ σκότος ἦτο πυκνότερον ἢ πρότερον.

Ἡ Καρμέλα δὲν ἐβλεπε τὴν ὄραν πότε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ δάσους. Ἐκείναι αἱ ἐλατοὶ, αἱ ὁποῖαι διεδέχοντο ἀλλήλας μὲ τόσην κανονικότητα καὶ ἀπέκρυπτον τὸν οὐρανὸν, ἐνέπνεον εἰς τὴν καρδίαν τῆς βαθεῖαν μελαγχολίαν. Τὸ κοράσιον ἐτάχυνε τὸ βῆμά του, ἀνῆλθε μετὰ

Ὁ Λάμπος ἠσθάνετο αἰφνης καὶ παρὰ προσδοκίαν κύριος ἑαυτοῦ, μετὰ τῆς παντελοῦς δι' ἐλευθερίας τοῦ ἀνέκτησε τὴν ἐλαστικότητα τῆς νεότητός του. Πότε ἐπήδα πρὸς τὴν κυρίαν του, πότε ἐξηπλοῦτο εἰς τοὺς πόδας τῆς, ἄλλοτε δὲ προέτρεχε μὲ ὀρμητικὰ πηδήματα ὅτε δὲ διήρχετο διὰ τῶν ἀγρῶν οἱ ξηροὶ στάχχεις ἐθρόουν. Κάποτε ἐγίνετο ἀφαντος καὶ ἐνεφανίζετο αἰφνης ἀπὸ ἄλλο μέρος καὶ ἐπήδα μὲ χαρὰν πρὸ τῆς ἐλευθερωτικῆς του.

Ἐν ᾧ προυχώρει ἡ Καρμέλα ἤκουε πότε μίαν ὑλακτὴν κυνὸς ἀπὸ μίαν στάνην, πότε μίαν ἀγελάδα νὰ μουγγρίζῃ, πότε τὴν ὄξειαν φωνὴν κανενὸς πετεινοῦ.

Περίφοβον παρητήρει τὸ κοράσιον τὸν δρόμον, ἐπεθύμει δὲ νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν ἀπὸ τοῦ χωρίου. Ἀπὸ τοὺς ἀγρῶν ἐστράφη πρὸς ἐν λιβάδιον, καὶ ἐπροχώρησε κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου τοῦ νεκροταφείου Ἡ Καρμέλα ἔκαμεν εὐλαβῶς τὸν σταυρὸν τῆς καὶ ἐσυλλογίσθη τὴν δυστυχίαν τῆς μητέρας, ἔπειτα εἰσῆλθεν εἰς καταφερρὴν ἀτραπὸν, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὸ ποτάμιον. Τὸ νερὸν τοῦ ποταμίου ἦτο ὀλίγον καὶ ἀπὸ ὑψηλὰ ἐφαίνετο ὡς λεπτὴ ταινία, ὅστε χωρὶς κανένα κίνδυνον θά

σπουδῆς τὸν ἀνήφορον, ἐλπίζον ὅτι τὸ δάσος θὰ ἐτελείωνεν ἐκεῖ.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἐπιθυμία τῆς Καρμέλας ἐξέπληρώθη. Ἡ μικρὰ ἀνερευχίθη μετὰ κόπου τὸ τελευταῖον ὕψωμα, φθάσασα δὲ εἰς τὴν βράχιν τοῦ βουνοῦ ἐστάθη.

Τί θαυμασία θεῖα!

Ἡ Καρμέλα εἶχε κουρασθῆ, ἐξηπλώθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐκ τῆς δροσού χόρτου· ἐπὶ τῶν κοιλάδων ἠπλοῦτο ἀκόμη ἡμίχλη, ἀλλὰ αἱ κορυφαὶ τῶν βουνῶν διεγράφοντο ἤδη καθαρὰ εἰς τὸ τεφρόχρουν βάθος τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ ἀρωματώδης ἀήρ ἐκέντησε τὴν ὄρεξιν τῆς. Ἐλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς τὸ τεμάχιον τοῦ ψωμίου τὸ ὁποῖον εἶχε βάλῃ εἰς αὐτὸ ἐν τῷ μαγειρίῳ καὶ μέρος αὐτοῦ ἔφαγε, μέρος δὲ ἔδωκεν εἰς τὸν πιστὸν ἀκόλουθόν τῆς. Ὁ Λάμπος ἀπὸ πολλῶν ἤδη ὥρων δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε, καὶ κατεβρόχθισε μὲ ὄρεξιν τὸ δοθέν εἰς αὐτὸν ψωμίον. Τὸ ὑπόλοιπον ἔθεσε πάλιν εἰς τὸ θυλακίον τῆς.

Δὲν ἦτο πρώτη φορά καθ' ἣν ἡ Καρμέλα εἶχε σηκωθῆ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἀλλ' εἰς τὴν στενὴν κοιλάδα τῆς Ἰζολέτας ἡ θεὰ ἦτο ὅλως διόλου διάφορος παρὰ ἐδῶ, ὅπου τὸ βλέμμα ἠδύνατο νὰ περιβλέπῃ τόσον μεγάλην ἔκτασιν. Ἡ μονότονος φαῖα ὄψις τοῦ οὐρανοῦ ἔλαβεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον διάφορα χρώματα καὶ διάφορα σχήματα· ἐκεῖ ὅπου ἦτο κατ' ἀρχὰς σκότος, ἔτρεχον ἑκατὸν ἐλαφρὰ τριανταφυλλένια συννεφάκια, αἱ δὲ ἀνατολαὶ εἶχον χρωματισθῆ μὲ ζωηρὸν πορτοκαλλίου χρῶμα.

Ἀπὸ τὴν κοιλάδα ἡ ἡμίχλη ἀνέβη σιγὰ σιγὰ εἰς τὰ ὕψη, ὡς παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἀνυψωθὲν ἀποκαλύπτει πολλὰς καλλονὰς τὰς ὁποίας ἕως τότε ἐκάλυπτε. Τὰ δένδρα, τὰ πράσινα λιθάδια, ὅλη ἡ ὠραία ἐκείνη φύσις ἀνέκυψεν εὐθὺς ὡς διεσκορπίσθη ἡ ἡμίχλη, εἰς τὰ νῶτα δὲ τοῦ βουνοῦ ἐφάνησαν μεμονωμέναι καλύβαι ἀποτελοῦσαι θεάμα ὠραιότατον.

Μικρὸν ἄθροισμα οἰκιῶν ἐκτισμένων, περὶ ἐνὸς κωδωνοστασίου, καὶ τὸ ὁποῖον μακρόθεν ἐφαίνετο ὡς τὰ μικρὰ χρωματιστὰ ἐκείνα σπιτάκια τὰ ὁποία δίδουν ὡς παιγνίδια εἰς τὰ παιδία, εἴλικυσε τὴν προσοχὴν τοῦ κορασίου. Μήπως ἦτο ἤδη ἡ Ριβιέρα;

Ἡ ἀπάτη διήρκεσε μόνον ὀλίγα δευτερόλε-

πτα. Ἡ Καρμέλα ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου ὅτι τὸ ἄθροισμα ἐκείνο τῶν οἰκιῶν ἦτο ἡ Ἰζολέτα, τὸ χωρίον τῆς.

Ἐγινε σκυθρωπὴ καὶ περίλυπος. Χωρὶς ἄλλο ὁ πατέρας τῆς, ἡ μάμμη τῆς, ἡ ἀδελφούλα τῆς εἶχον πρὸ ὀλίγου ἐξυπνίσθῃ, καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουεν ἤδη τὰς φωνὰς τῶν: «Καρμέλα, Καρμέλα!»

Ἐν ᾧ οἱ διαλογισμοὶ αὐτῆς ἔτρεχον εἰς τὸ χωρίον τῆς καὶ εἰς τοὺς οἰκίους τῆς, αἰφνης χρυσῇ σφαίρα ἐφάνη ὀπισθεν τῶν ὄρειων, χρυσᾶς ἀκτίνας διασκορπίζουσα. Ὁ ἥλιος, τὸ γλυκὺ καὶ ἰλαρὸν φῶς τὸ διαχέον πανταχοῦ τὴν ζωὴν, ἐνέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κορασίου τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἔπραπα νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησεν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινε ἀκίνητος, ἀφημένη εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐκείνην θερμότητα. Καταγοητευμένη παρετήρει τὸ πρὸ αὐτῆς πανόραμα, ὅτε δ' ἔφερε πρὸ αὐτῆς τὸ βλέμμα τῆς, ἔβλεπε ἀσπρολούουδα, τὰ ὁποῖα ἐπρόβαλλον ἐκ τῆς χλόης τὴν δροσόβρεκτον κεφαλὴν τῶν. «ὦ! καὶ τὰ πουλιά! Ἐκελαδοῦσαν τόσον γλυκά!...»

Ἡ Καρμέλα ἔρριψεν ἀκόμη ἐν βλέμμα θαυμασμοῦ περὶ αὐτῆς καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς.

Ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὴν τὰς λέξεις τῆς θείας Νορίνας: «Κατόπιν ἀπ' αὐτὸ τὸ βουνὸν ἔρχεται μία κοιλάς, ἔπειτα ἀπὸ τὴν κοιλάδα ἕνα δευτερον ὑψηλότερον βουνόν, ἔπειτα ἔρχεται ἡ Ριβιέρα.»

Ἐἶχεν ἤδη περάσῃ τὸ πρῶτον βουνόν, μετ' ὀλίγον λοιπὸν ἐμελλε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κοιλάδα. Ἀλλ' ἔπειτα; Ὅταν ἡ Καρμέλα ἀνελογίζετο τὸ ἔπειτα τοῦτο διαταγμὸς εἰσέδυνε εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς, διότι ὀπισθεν τῆς κοιλάδος ἐκείνης ἦσαν τόσον πολλὰ βουνά, ὥστε δὲν ἦτο διόλου εὐκόλον νὰ εὕρῃ ποῖον ἐννοεῖ ἡ θεὰ τῆς. Ἀλλ' ὁ διαταγμὸς ἐκείνος δὲν διήρκεσε πολὺ, τὸ δὲ κοράσιον ἐξήτασε μὲ προσοχὴν πόθεν ἠδύνατο νὰ καταβῆ εὐκολότερον. Κατ' ἀρχὰς ἡ καταβάσις ἦτο εὐκόλος, ἔπειτα ὁμως ἐφάνησαν αἱ δυσκολίαι. Τὸ ἔδαφος ἦτο τραχύ, πολλαχοῦ δὲ ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης τοῦ ἡλίου εἶχε σχίσῃ αὐτό, εἰς ἕκαστον δὲ βῆμα τῆς Καρμέλας ὄγκοι χρώματος ἀπέσπῶντο καὶ ἐκυλίαντο κάτω. Τὸ κοράσιον διὰ

νὰ μὴ πέσῃ ἠναγκάζετο νὰ πιάνεται ἀπὸ τοὺς θάμνους, αἱ δὲ χεῖρες αὐτοῦ, σχισθεῖσαι ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν, ἤρχισαν νὰ αἰμάσουν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐστάθη μετὰ δυσπιστίας. Ἐκείνος ἦτο ἀρὰ γε ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ἐνόουε ἡ θεὰ Νορίνα; Ὁ Λάμπος, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδείκνυνον ἐκπληξιν διὰ τὸν περίπλοκον καὶ παραδόξον δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ἡ μικρὰ κυρία του, ἐστάθη ἐπίσης. Ἡσυχος καὶ ἀκίνητος, τεταμένα ἔχων τὰ ὦτα, μὲ βλέμμα ὀξύ παρατηρῶν, περιεσκόπησε τὰ πέριξ, ἐξήτασε τὸ ἔδαφος· ἔπειτα διηυθύνθη διὰ μιᾶς πρὸς τ' ἀριστερά, ἀκολουθῶν ὠρμησε πρὸς τὰ δεξιὰ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἀπὸ τὸ βλέμμα του τὴν μικρὰν του κυρία. Ἐπὶ τέλους εὗρεν ἐν μονοπάτι· τότε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Καρμέλαν καὶ τὴν προέτρεψεν, ὅπως ἠδύνατο, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ ἀτραπὸς ἐκείνη δὲν ἦτο τόσον ἀπόκρημνος, κατέβαινε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον δι' αὐτῆς λοιπὸν ἡ Καρμέλα καὶ ὁ Λάμπος κατέβησαν μέχρι ἐνός ρυακίου, τὸ ὁποῖον ταχέως ῥέον μεταξὺ τῶν πετρῶν καὶ τῆς χλόης ἀπετελεῖ γλυκὺν μόρμυρον. Ὁ Λάμπος ἐδίψα, ἔχωσε τὸ ρύγχος του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἔπιεν ἀρκετὴν ὠρὰν· καὶ ἡ Καρμέλα ἐκυψεν ἐπίσης, μὲ τὸ κοῖλον δὲ τῆς χεῖρός τῆς ἠντήλησεν ἐπαιλημμένως ὅσον περισσότερον νερὸν ἠδύνατο. Ὁ λάρυγξ αὐτῆς ἦτο καταξήρος καὶ διεψαλέος.

Τώρα ὁμως ἤρχετο τὸ ζήτημα πῶς νὰ περάσῃ ἀντίπεραν· νὰ πηδήσῃ; οἱ μικροὶ τῆς πόδες δὲν ἠδύναντο νὰ κάμωσι τόσον πῆδημα. ἔπρεπε λοιπὸν νὰ περάσῃ τὸ ρυακίον. «Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον.» Ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά τῆς, ἐσῆκωσε τὸν ποδόφυρον τοῦ φορέματός τῆς, καὶ ἐφθασεν εὐτυχῶς εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Μὲ ἐν πῆδημα ὠρμησε πρὸ αὐτῆς ὁ Λάμπος, ἔτοιμος νὰ βοηθήσῃ ἂν παρουσιάζετο ἀνάγκη.

Ἐκεῖ ἔκαμεν ἡ Καρμέλα δευτερον σταθμόν· ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς πρασιὰν βρύων, ἡ μεγάλῃ δὲ κούρασίς τῆς, ἡ δροσερὰ σκιὰ, ὁ μόρμυρος τοῦ ὕδατος τῇ ἐπροξένησαν γλυκεῖαν νύσταν, ἡ κεφαλὴ τῆς ἐκλινεν εἰς τὸ στῆθος τῆς βαρεῖα· ἀλλ' ἡ μικρὰ ἀνεπήδησε καὶ ἠγέρθη διὰ νὰ μὴ ἀποκοιμηθῇ.

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς· τὸ μέρος ἐγινε πάλιν δασώδες, τὸ δὲ κοράσιον ἐπροχώρει ταχέως, διὰ μέσου ἐλατῶν καὶ πευκῶν, αἱ

ὁποῖαι ἐν τῷ καύσῳ τοῦ ἡλίου, διεσκορπίζον δυνατὴν εὐωδίαν ρυτίνης.

Ποῦ νὰ εὐρίσκετο ἀρὰ γε; Ἐπλησίαζεν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἡ ἀπεμακρύνετο ἐξ αὐτοῦ; Ἡ σκέψις ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποπλανηθῇ εἰς τὸ δάσος, ἐπανῆλθε πάλιν ὡς φοβερὰ ἀπειλή εἰς τὸ πνεῦμά τῆς, ἡ δὲ καρδία τῆς ἐπάγασεν ἐκ τοῦ φόβου. ὦ, ἄς ἦτο ἐκεῖ μία καλύβη διὰ νὰ κτυπήσῃ εἰς τὴν θύραν τῆς, ἄς ἦτο ἐκεῖ ἐν εὐσπλαγχνον ὄν, τὸ ὁποῖον νὰ τῇ δείξῃ τὸν δρόμον!

Χονδροὶ καρμοὶ δένδρων, κεκομμένοι καὶ σωρευμένοι ἐπ' ἀλλήλων ἐμαρτύρουν ὅτι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἦσαν ἀνθρώποι ἐκεῖ. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐφαίνοντο ἀκόμη ἐρείπια τῶν ξυλίων καλυδῶν, αἱ ὁποῖαι ἐχρησίμευσαν εἰς τοὺς ξυλοκόπους κατὰ τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον ἔμειναν ἐντὸς τοῦ δάσους.

Ἡ Καρμέλα ἐπροχώρησε περαιτέρω· οἱ πόδες τῆς ἐπάτουν κώνους οἱ ὁποῖοι εἶχον πέσῃ ἐκ τῶν ἐλατῶν, μανιτάρια, τὰ ὁποῖα κατὰ χιλιάδας ἐφύοντο εἰς τὸ ὑγρὸν ἐκείνο ἔδαφος. Οὐδεὶς ἤχος ἠκούετο, εἰμὴ ὁ ἐλαφρὸς βόμβος τοῦ κανθάρου, περὶ δὲ αὐτῆς καὶ ὑπεράνω ὁ μυστηριώδης θροῦς τὸν ὁποῖον ἀπετέλουν αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων, τὰς ὁποίας ἔσειεν ὁ ἡσυχος ἀνεμος.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ δάσος ἐγίνετο εὐρύτερον, ἡ δὲ Καρμέλα εὐρέθη εἰς τοὺς πρόποδας μικροῦ λόφου, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ γλυκὺ πράσινόν του χρῶμα ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν προσεκάλει ν' ἀναβῆ. Φθάσασα ἐπ' αὐτοῦ περιέφερε περὶ τὸ βλέμμα τῆς καὶ εἶδεν ἐκτεταμένην πεδιάδα, ἡ ὁποία βαθμηδὸν εὐρυνομένη, ἀπεκλείετο ὑπὸ πελωρίων βράχων, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡς γρανίται. Καρμμία ἀτραπὸς, κανὲν καλυδῶσιτον, κανὲν σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἐννοήσῃ τὸ δυστυχὲς κοράσιον ποῦ εὐρίσκετο!

Εὐτυχῶς τόσον κουρασμένη ἦτο ἡ Καρμέλα ὥστε ἐλησμόνησε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν δυσκόλον θέσιν τῆς. Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀπεκοιμήθη. Ὁ Λάμπος ἔμεινε πλησίον τῆς κυρίας του· καὶ αὐτὸς ἐκοιμήθη ὀλίγον, ἀλλὰ συχνὰ μισοήνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔτεινε τὰ ὦτά του, ἐκίνει τὴν οὐρανὸν του.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΙ—ΕΙ
(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ

Χρυσόνοι ο ήλιος τὰ βουνά,
λυώνει τὰ χιόνια τοῦ Φλεβάρη,
κ' ἡ Ἐρηνούλα ξεκινᾷ
νὰ παίξῃ μέσα ἔς τὸ χορτάρι.

Τρέχει ἔς τοὺς κάμπους γελαστή,
ἐδῶ μαδᾷ, ἐκεῖ θερίζει
σαν πετάλουδα πλουμιστὴ
ποῦ ἔς τὰ λουλούδια φτερουγίζει.

Μὲ τὰ χρυσὰ της τὰ μαλλιά,
γύρω ἔς τὴν πλάτη της λυμένα,
τὴν βλέπουν ὅλα τὰ πουλιά
καὶ κελαϊδοῦν χαριτωμένα.

Τὴν βλέπουν τ' ἄνθη τὰ δειλά
καὶ καμαρώνουν πλάι-πλάι,
ὁ μενεξές μοσχολοῦλῶ
κ' ἡ καλαμὰ χαμογελάει,

Τὴν βλέπει ὁ ήλιος ὁ ζεστός
κ' ἀπὸ ψηλά τὴν φοβερίζει :
«Ἐγὼ δὲν εἶμαι γελαστός
ὅταν τὸ κρινάκι ποῦ μυρίζει.

Τοῦ Μάρτη ὁ ήλιος εἶμ' ἐγώ,
ἔβγαίνα τὸν κόσμο νὰ φλογίσω
λάμπω καὶ καίω, καὶ δὲν ἀργῶ,
μικρούλα μου, νὰ σὲ μαυρίσω.»

Κι' αὐτὴ ἀπαντᾷ : «Νὰ τὸν χαρῶ
ποῦ κάνει ὅλα πῶς τὰ ξέρει!
ἐγὼ ἔς τὸ πείσμα του φορῶ
μάρτη χρυσόπλεκτο ἔς τὸ χέρι.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΜΗ ΑΚΟΥΗΣ...

Ο άνεμοδείκτης
εἶπε πρὸς τὸν
άνεμον :

«Βροχὴν ζη-
τοῦν οἱ ἄνθρω-
ποι· στρέψε με,
σὲ παρακαλῶ,
πρὸς δυσμάς·
διότι πάντες
παραπονοῦνται
κατὰ τῆς ξη-
ρασίας καὶ φο-
βοῦμαι μήπως
μὲ ρίψουν κατὰ
γῆς ἐὰν ἐξακο-
λουθῆσω νὰ μέ-
νω ἀκίνητος.»

Ὁ άνεμος ἐπνευσε παρευθὺς, ὁ δὲ οὐρανὸς
ἐγενε συννεφώδης καὶ μετ' ὀλίγον ἐβρέξεν
ἀφθόνως.

«Σὲ παρακαλῶ, στρέψε με πρὸς ἄλλο μέρος,
εἶπεν ἐκ δευτέρου ὁ άνεμοδείκτης πρὸς τὸν άνε-
μον. Τὰ σιτηρὰ καὶ τὰ γεώμηλα κινδυνεύουν,
ἔν ὅσῳ θὰ βλέπω πρὸς τὸ μέρος τοῦτο θὰ

ἐξακολουθῆ νὰ βρέξῃ. Οἱ γεωπόνοι δὲν θέλουν
πλέον τὴν βροχὴν καὶ μαίνονται ἐναντίον μου.»

Ὁ φιλόφρων άνεμος ἐπνευσε παρευθὺς, ἀλλ'
ὁ άνεμοδείκτης ἀνεφώνησε :

«Θεὲ μου! Ὅλοι στρέφουν πρὸς ἐμὲ ἄγρια
τὰ βλέμματα. Τὸ χόρτον ἐκάη... Τί θὰ γί-
νῃ; . . . Καὶ οἱ κηπουροὶ λέγουν ὅτι καὶ τὰ ὀ-
σπρια ἐκάησαν. Στρέψτε με πρὸς ἄλλο μέρος δι'
ὄνομα Θεοῦ!

Ὁ άνεμος δυσηρεστημένος ἐφύσησεν ἐκ τοῦ
βορρᾶ.

«Ἐ; τί λέγουν τώρα; ἠρώτησε τὸν άνεμο-
δείκτην.

— Ὅλοι κρυώνουν, καὶ τὰ προϊόντα ὅλα
κατεστράφησαν. Καταστροφὰ καὶ ἐπιδημία
παντοῦ, καὶ τὰς συμφορὰς ταύτας τὰς ἀπο-
δίδουν εἰς τὸν βορρᾶν.

— Ἄ, εἶπεν τὸ λοιπόν; Ἄς φωνάζουν ἂν
δὲν βαρύνονται. Δὲν θὰ καθήσωμεν ἡμεῖς νὰ
εὐχαριστήσωμεν τὰς ἐγωϊστικὰς καὶ ἀντιπατι-
κὰς ἀπαιτήσεις ἑνὸς ἑκάστου. Ἄς ἐξακολου-
θήσωμεν τὸν δρόμον μας καὶ ἂ; μὴ δίδωμεν
ἀκράσιν εἰς κανένα. Ἄδιάφορον ἂν δυσχερεστη-
θοῦν πολλοί.

ΠΑΝΟΣ

ΤΙ ΕΓΙΝ' Ο ΛΑΓΟΣ;

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 26]

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Μὰ γιὰ νὰ σου εἰπῶ ; Τέτοια
χωρατὰ δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα, τὸ κατάλαδες ;
ΚΩΣΤΑΣ. — Ἐχεις μούτρα καὶ μιλᾷς ἀκόμη,
λαγοράγε ; Αὐτὲς που σούδωκα δὲν εἶνε τίποτε.
Ὅταν ὁ κύριός μου μάθῃ τὰ τρέχοντα, θὰ σου
δώσῃ τὰ ὑπόλοιπα μὲ τὸ ραβδί του. Λοιπὸν ἐτοι-
μασε τὴν ράχιν σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Τίσο ἀκριβὰ ἕνας λαγός ! Νὰ σου
εἰπῶ, παλληκάρι, ἔρχεσαι νὰ τα φτειάζωσιν ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Νὰ
τα συμβιάσωμεν ;
Ἐχεις πέντε δρα-
χμάς ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐν-
τρομος]. — Τί εἶ-
πες ; πέντε δρα-
μῆς ; τί ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὁ
λαγός ἀξίζει πε-
ρισσότερα, ἀλλὰ
ὡς εἶνε πρὸς χά-
ριν σου φέρε τῆς
πέντε δραχμῆς,
καὶ θὰ σου δώσω
ἐγὼ μίαν συμβου-
λὴν νὰ γλυτώσῃς,
κακομοίρη μου !

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Νὰ
σου δώσω πέντε
δραμῆς νὰ μου δώ-
σῃς μίαν συμβουλήν . . .

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ βέβαια· εἰ δὲ μὴ πῶς θὰ τα
καταφέρῃς νὰ βγῆς ἀπὸ δῶ μέσα καὶ μὲ τὰ δύο
σου ταῦτά ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Φέρει τὰς χεῖράς του εἰς τὰ ὦτά του].
— Πᾶ νὰ πῆ, θὰ μοῦ το κλαδέψουν τὸ ἕνα μου
ταῦτί ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Αἶ, καίμενε μου ! Ὅταν ὁ ἀφέν-
της εἶνε θυμωμένος, σοῦ τα κόβει καὶ τὰ δύο.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Καὶ τί του ἔκανα καὶ θὰ μοῦ τα
κόψῃ ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Τί του ἔκαμες ; Ἄμ' τὸ κυνήγι
του ; Τοῦ ἔκλεψες τὸ κυνήγι του . . . Μία φορὰ
καὶ αὐτὸς ἔς τὴν ζωὴν του ἐσκότωσε τρεῖς λαγούς,
καὶ αὐ ἔρχεσαι καὶ του τρῶς τὸν ἕνα !

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Τὸ λοιπὸς θὰ πληρώσω τὴ συ-
μβουλή ;

ΚΩΣΤΑΣ. — Δεῖξέ μου τὰ λεπτὰ σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ὑστερα πληρώνω' πῆς μου πρῶτα
τὴ συμβουλή, νὰ ἰδοῦμε ἂν εἶνε καλὴ . . .

ΚΩΣΤΑΣ. — Εἶνε καλὴ καὶ καλὴ. Νά . . .
Ὅταν ὁ ἀφέντης σ' ἐρωτᾷ, σὺ νὰ του λῆς ὅτι
ἔλεγες ἔς ἐμένα . . . Δυὸ λαγοὶ . . . τρεῖς λαγοὶ . . .
Θὰ σε πάρῃ διὰ βλάκα, — καὶ δὲν θὰ γελασθῇ, —
καὶ ἔτσι θὰ τὴν γλυτώσῃς. — Ἐλα τώρα, δὲς μου
τῆς πέντε μου δραχμοῦλες.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Φώναξ' τον πρῶτα τὸν ἀφέντη σου,
καὶ σοῦ τα δίνω
ἔπειτα.

ΚΩΣΤΑΣ. —
Στάσου νὰ τον φω-
νάζω [Ἐβέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Ε'
ΣΩΤΗΡΗΣ, μόνος.

ΣΩΤΗΡΗΣ. —
Ἄμ' αὐτὴ ἡ συ-
μβουλή, ἐγὼ τὴν
ἐδρῆκα . . . Δὲν
τῆς δίνω τῆς πέν-
τε δραμῆς. [Φορεῖ
τὸν σκούφον του].

ΣΚΗΝΗ Σ'
ΣΩΤΗΡΗΣ, καὶ ἔ-
πειτα ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ

« ΔΟΣ ΜΟΥ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΕΣ, Η ΣΟΥ ΤΗΝ ΚΑΤΑΦΕΡΑ ! » (Σελ 42)

[Ἐκ τῶν παρασκηνί-
ων μετὰ ζωηρῶ-
ς]

— Ἄ ! ἔφθασαν ! Πῶς δὲν μοῦ το εἶπατε
τόσην ὥραν ; Ποῦ εἶνε ; [Εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν]
Ποῦ εἶνε ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Χαριτωμένως ὑποκλινῶς]. — Ἀφέντη, ὡ-
ρες καλές.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Σὺ, παλληκάρι μου, μοῦ ἔφε-
ρες τοὺς λαγούς μου ; τοὺς τρεῖς λαγούς ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μειδιῶν βλακωδῶς καὶ περιστρέφων τὸν
σκούφον του μετὰ τῶν δακτυλίων του]. — Ναι, ἀφέν-
τη . . . τοὺς τρεῖς λαγούς.

Ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Καὶ ποῦ εἶνε ; [Τοὺς βλέπει
ἐπὶ τοῦ τραπέζιου]. Ἄ ! νὰ τοὺς ! [Τοὺς ἐξετάζει].
Μοῦ ἐφάνη ὅτι τοὺς ἐδιάλεξα παχυτέρους. Ἄχ !
Τί μου ἔκαμες, κύρ Σιδερή ! [Τοὺς μετρεῖ].
Ἐνας, δύο . . . μόνον δύο . . . Νὰ σου εἰπῶ, εἶνε
δύο λαγοὶ . . .

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μειδιῶν]. — Ναι, ἀφέντη, δύο λαγοὶ . . .

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Καί ὁ τρίτος ποῦ εἶνε ; τί ἔγινε ; Ἐγὼ ἐπλήρ... ἐπλήρωσα τρεῖς.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐσαύτως μειδιῶν]. — Ναι, ἀφέντη, ... τρεῖς.

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ [Κατ' ἴδιον]. — Κωφός εἶνε αὐτός ἢ βλάξ ; [Ἐρχεται πλησίον τοῦ Σωτήρη καὶ κραυγάζει εἰς τὸ ὄτιον του τονίζων ἐκάστην συλλαβὴν]. Μοῦ λείπει ἓνας λαγός...

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναι, ἀφέντη... ἓνας λαγός.

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ [Πρὸς τοὺς θεατάς]. — Εἶνε βλάξ, μ' αὐτὸν δὲν εἰμπορῶ νὰ συναγροικηθῶ. Θὰ γράψω δύο λέξεις πρὸς τὸν κύρ Σιδέρην. Ἐγὼ ἐπλήρωσα, καὶ ἐννοῶ νὰ ἔχω τὸ πρᾶγμα μου [Ἀγανακτῶν ἀνοίγει τὴν θύραν]. Ἐγὼ θέλω τοὺς τρεῖς λαγούς μου ! τοὺς τρεῖς λαγούς. [Ἐξέρχεται].

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Σ Ω Τ Η Ρ Η Σ, μόνος.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναι, ἀφέντη, ... τοὺς τρεῖς λαγούς [Βλέπων ὅτι δὲν εἶνε παρὼν ὁ κ. Ἀθηρός]. Μπα ! ἔφυγε ! [Φορεῖ τὸν σκούφον του. — Πρὸς τοὺς θεατάς :] Τῆς ἐκαρδέφαμε τῆς πέντε δραμοῦλες.

ΣΚΗΝΗ Η'

ΣΩΤΗΡΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ.

ΚΩΣΤΑΣ [Ἐισέρχεται γελῶν]. — Χά ! χά ! χά ! Περιφρήμος θεατρίνος θὰ ἦσουν, κύρ Σωτήρη ! Θεατρίνος πρώτης !

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μετὰ κωμῆρας]. — Ἐ, καλά τα 'κατάφερα.

ΚΩΣΤΑΣ. — Βλέπεις πὼς ἐθαυματούργησεν ἡ συμβουλή μου ; Σκόσε τώρα τὸν παρᾶ.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ θυλακίου του πεντάρας καὶ τὰς μετρεῖ]. — Νά, πάρε εἰκοσιπέντε λεφτά.

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὅχι δά, Σωτήρη μου, πέντε δραχμὲς δὲν εἶπαμε ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Μειδιῶν βλακωδῶς]. — Ναι... πέντε δραμὲς.

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ μοῦ δίνεις μόνον εἰκοσιπέντε λεπτὰ ;

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἐσαύτως]. — Ναι... εἰκοσιπέντε λεπτὰ. [Τὰ θίγει εἰς τὸ θυλακίον του].

ΚΩΣΤΑΣ [Κατ' ἴδιον]. — Πάλιν τὰ ἴδια ! Τώρα νὰ σου δεῖξω ἐγὼ. [Λαμβάνει τὸ ὑπόδημα, καὶ το ὑψώνει κατὰ τοῦ Σωτήρη κραυγάζων :] Σωτήρη, δός μου τῆς πέντε δραχμὲς, ἢ σοῦ τὴν 'κατάφερα ! Ἐλα, τῆς πέντε δραχμὲς.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἀρπάζων τὸ ἄλλο ὑπόδημα καὶ ἀμυνόμενος]. — Ναι... τῆς πέντε δραμὲς !

ΚΩΣΤΑΣ. — Θὰ μοῦ τῆς δώσης ; [Τὸν κτυπᾷ]. Νά καὶ τούτη, νὰ καὶ 'κείνη...

ΣΩΤΗΡΗΣ [Ἀποκρούων αὐτὸν καὶ ἀποδίδων τὰ ἴσα]. — Νά καὶ ἡ ἀφεντιά σου ! [Συμπλοκή].

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΟΙ ΔΥΤΟΙ καὶ ὁ κ. ΑΘΗΡΟΣ.

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ [Ἐισέρχεται κρατῶν ἐπιστολὴν]. — Ἐ ; τί εἶν' αὐτά ; Μέσα 'ς τὸ σπῆτι μου καὶ μετὰ ὑποδήματά μου ; [Οἱ μαχῆται ἀποχωρίζονται τετραραγμένοι].

ΚΩΣΤΑΣ [Ψελλίζων]. — Κύριε, ἐπολεμούσαμεν, ἐπολεμούσα νὰ τον κάμω νὰ σας δώσῃ τὸν λαγόν. [Καταθίγει τὸ ὑπόδημα].

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναι, ἀφέντη... τὸ λαγόν. [Καταθίγει τὸ ὑπόδημα].

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ [Πρὸς τὸν Κώσταν]. — Εἶνε βλάξ, δὲν τον βλέπεις ; Τί τον κτυπᾷς ;

ΚΩΣΤΑΣ [Σιγὰ πρὸς τοὺς θεατάς]. — Μὰ τὸ ναὶ δὲν εἰξέυρω πόσος ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας εἶνε περισσότερο βλάξ !

ΣΩΤΗΡΗΣ [Προχωρῶν πρὸς τὸν κ. Ἀθηρόν]. — Ἀφέντη, νὰ σου εἰπῶ...

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ἄ !

ΚΩΣΤΑΣ [Πρὸς τὸν Σωτήρη]. — Μή με προδώσης, Σωτηράκη μου, καὶ σοῦ τῆς χαρίζω τῆς πέντε δραχμὲς.

ΣΩΤΗΡΗΣ [Σιγὰ πρὸς τὸν Κώσταν]. — Ἄς ἔχῃς χάρι ! [Δυνατὰ πρὸς τὸν κ. Ἀθηρόν]. Ἀφέντη, ὁ λαγός σου ἔφυγε.

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Πῶς ! ἔφυγε ;

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ἦταν χτυπημένος, δὲν ἦταν σκοτωμένος.

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ [Ἀφηρημένος]. — Τί με μέλει ἐμένα ! Ἄς κάμῃ καλά ὁ κύρ Σιδέρης. Ἐγὼ τοὺς λαγούς τοὺς σκοτῶνω, δὲν τους πληρώνω μόνον !

ΚΩΣΤΑΣ. — Πῶς ; πῶς ;

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Δέν τους πληρώνω ἤθελα νὰ εἰπῶ.

ΚΩΣΤΑΣ. — Καὶ ὅμως τὴν περδικούλα ;...

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Ἦ πέρδικα δὲν εἶνε λαγός, ἀνόγητε. Καὶ ἔπειτα ἂν δὲν τα ἔχανεν ἡ σκύλα !

[Σιγὰ πρὸς τοὺς θεατάς]. Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ τους ἀφήσω νὰ νομιζοῦν ὅτι... [Δυνατὰ πρὸς τὸν Σωτήρη]. Λοιπὸν εἶπες ὅτι ὁ τρίτος λαγός ἔφυγε ;

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναι, ἀφέντη, ἔφυγε... Στάσου νὰ πᾶ νὰ τον τσακώσω. [Προσποιεῖται ὅτι θέλει νὰ ἐξέλθῃ].

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ [Κρατῶν αὐτὸν διὰ νὰ τον φιλοδώρησῃ]. — Νά, παλληκάρη μου, λάβε διὰ τὸν κόπον σου. Καὶ ἂν τυχὸν εὐραθῇ κανεὶς λαγός πληρωμένος, νὰ εἰπῆς ὅτι εἶνε ὁ δικός μου. Πρέπει νὰ λάβω τρεῖς λαγούς.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ναι, ἀφέντη... τρεῖς λαγούς. [Ἐξέρχεται μετὰ πολλῶν καὶ ἐπανειλημμένων ὑποκλίσεων].

ΚΩΣΤΑΣ [Λαμβάνων τοὺς δύο λαγούς ἀπὸ τοῦ τραπέζιου]. — Νά τους 'πάγω τούτους ἐδῶ 'ς τὸ μαγερεῖ ;

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ. — Βέβαια, πῆγανέ τους εἰς τὸ μαγερεῖον καὶ εἰπὲ νὰ προσέξουν νὰ τους ἐπιτύχουν.

ΚΩΣΤΑΣ. — Ὅρισμός σας, κύριε. [Σιγὰ πρὸς

τοὺς θεατάς]. Ὅσον δὲν ἐπέτυχεν ἡ πονηρία τῆς ἀφεντιάς του [Δεικνύων τὸν κύριόν του. — Ἐξέρχεται κρατῶν τοὺς λαγούς ἐπιδεικτικῶς].

Ο κ. ΑΘΗΡΟΣ, μόνος. — Καὶ ἐγὼ εἶπα εἰς τοὺς προσκεκλημένους ὅτι θὰ τους ἔχω ἀπόψε τρεῖς λαγούς. Τόσον τὸ χειρότερον ! Θὰ τους φάγωμεν τοὺς δύο, καὶ θὰ τους διηγηθῶ πῶς ἄδικα ἐπλήρωσα, ἐπλήρωσα ἤθελα νὰ εἰπῶ, τὸν τρίτον.

[Μίμησις]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΚΟΣΣΥΦΟΣ Ο ΔΥΤΗΣ

Ἐὰν δὲν σὰς το ἔλεγεν ἡ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ἴσως δὲν θὰ το ἐπιστεύετε, καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον.

Μάλιστα, ὑπάρχουσι πτηνὰ βυθιζόμενα ἐντὸς τῶν ποταμῶν μέχρι τοῦ πυθμένος, ὅπως οἱ δῦται καὶ οἱ σπογγαλιεῖς, πρὸς ἀναζήτησιν ὄχι βέβαια σπόγγων, ἀλλὰ τροφῆς. Εἶνε δὲ ἡ τροφή αὐτῶν ἔντομα ἐνυδρᾶ, σκώληκες, μαλάκια κτλ.

Τοῦλάχιστον ἂν ἦσαν τὰ πτηνὰ ταῦτα ὅπως ἡ πάπια, ὁ γλάρος καὶ τὰ ἄλλα κολυμβητικὰ πτηνὰ, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο εὐνόητον. Ἄλλ' ὅμως δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι. Τὸ πτηνὸν περὶ οὗ ὁ λόγος οὐδὲν ἔχει τὸ κοινὸν γνῶρισμα τῶν παρυδατίων πτηνῶν. Εἰξεύρατε δὲ ὅτι ταῦτα διακρίνονται ἐκ τῆς μεμβράνης ἧτις συνδέει τοὺς δακτύλους των, οὕτως ὥστε οἱ πόδες χρησιμεύουσιν ὡς κῶπαι. Ἀλλὰ ὁ κόσσυφος ὁ δῦτης δὲν ἔχει τοιοῦτους πόδας καταλλήλους εἰς τὸ νὰ κολυμβᾷ, καὶ δι' αὐτὸ οὐδὲ κἂν ἐπιχειρεῖ νὰ κολυμβήσῃ.

Τί κάμνει λοιπὸν ;

Βυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ, κάμνει δουτιὲς ὡς λέγομεν κοινῶς. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς εἶπομεν, ἡ ἀγαπητὴ τροφή του εἶνε τὰ ἐνυδρᾶ ἔντομα, ἀναγκάζεται νὰ ἀναζητῇ ἐντὸς τῆς κοίτης τῶν ποταμῶν χωρὶς νὰ κολυμβᾷ, ἀλλὰ βαδίζων ἐπὶ τοῦ πυθμένος ὑποκάτω τοῦ ὕδατος.

Ὁ κόσσυφος ὁ δῦτης εἶνε σχεδὸν ἴσος πρὸς τὸν κοινὸν κόσσυφον, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ εὐμορφα μαῦρα πτερά του καὶ τὸ χρυσοκίτρινον ῥάμφος. Τὸ ῥάμφος τούτου εἶνε μαῦρον, τὸ πτέρωμα φατὸν, καὶ δὲν ἔχει τὴν γλυκεῖαν καὶ εὐστροφον φωνὴν ἐκείνου. Εἶνε ὅμως ὑποπτος ὁ

πρὸς ἐκεῖνος καὶ διὰ τοῦτο ἀγαπᾷ τὴν ἐρημίαν. Δὲν εἰξεύρομεν δὲ ἂν καὶ αὐτός εἶνε λαίμαργος ὅσον ὁ κοινὸς κόσσυφος, ὅστις ἐνεκα τοῦ ἐλαττώματος τούτου συλλαμβάνεται εὐκόλως εἰς παγίδας, περιεχούσας καρπούς, γλυκίσματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα πρᾶγματα. Πληρώνει δὲ πολὺ ἀκριβὰ τοὺς καρπούς τούτους καὶ τὰ γλυκίσματα ὁ λαίμαργος κόσσυφος, διότι συλλαμβανόμενος φυλακίζεται ἐντὸς κλωθίου, ἀπαράλλακτα ὅπως πολλὰ λαίμαργα παιδία ἐνεκα τῆς λαίμαργίας των ἀρρωστοῦν καὶ ἀναγκάζονται νὰ μείνωσι κληνῆρη πολλὰς ἡμέρας καὶ νὰ πίνωσι πολλὰ φάρμακα ἄνοστα καὶ ἀηθῆ.

Ὅταν συλληθῇ μικρὸς ὁ κόσσυφος ἐξημεροῦται εὐκόλως καὶ μαυθάνει διαφόρους μελωδίας. Ἀλλ' ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἂν μ' ἐρωτήσητε, προτιμῶ νὰ ἀκούω τὸ φυσικὸν κελᾶθμά του, καὶ τούτο με τέρπει περισσότερο ἢ αἱ μελωδίαί τὰς ὁποίας τον διδάσκουσιν οἱ κύριοί του

Τινὲς διδάσκουσι τὸν κόσσυφον νὰ ἠμιλῇ, δῆλα δὲ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ λέξεις καὶ φράσεις τὰς ὁποίας βεβαίως δὲν ἐννοεῖ, ὡς ἂν μὴ ὑπῆρχον τάχα τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι, οἵτινες ἐπαναλαμβάνουσιν β τι ἀκούσωσι χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶσι καὶ ἄλλοι οἵτινες ἠμιλοῦσι χωρὶς καὶ αὐτοὶ νὰ εἰξεύρωσι τί λέγουσι !

Ἄς μὴ ἀναγκάζωμεν λοιπὸν καὶ τὰ ἄλογα ζῶα νὰ λαμβάνωσι τὰ ἐλαττώματά μας. Ἄς τα ἀφήσωμεν νὰ ἔχωσι τὴν γλώσσαν των ἧτις εἶνε πολλακίς πολὺ καλλιτέρα καὶ προτιμότερα τῆς γλώσσης πολλῶν λογικῶν ἀνθρώπων !

ΖΩΟΦΙΛΟΣ

ΔΡΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥ

[Έκ τῶν ἄρτι ἐκδοθέντων « ΑΜΑΡΑΝΤΩΝ » ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ]

Εἰπ' ἡ δροσιά 'ς τὸ δάκρυ γεμάτη 'περηφάνεια·
« — Σ' τῆ γῆ παραρριγμένο ἡ μοῖρα σ' ἔχει φέρη !
Δὲν 'μοιάζεις σὺ μ' ἐμένα τὴν κόρη τὴν οὐράνια,
τὴν ἀδελφὴ τ' ἀνέμου, τῶν λουλουδιῶν τὸ ταίρι. »

Κ' εἶπε τὸ δάκρυ πάλι : « — Γεννιέμαι ἀπὸ τὸν πόνο
Καὶ βγαίνω ἀπ' τῶν ἀνθρώπων τὸ μάτι τὸ κλαμένο. . .
Ἐσὺ ἀπ' τὰ οὐράνια 'ς τῆ γῆ σταλάζεις μόνο—
Ἐγὼ ἀπ' τῆ γῆ ἐδῶ κάτω 'ς τὸν οὐρανὸ πηγαίνω ! »

Ο ΟΚΝΗΡΟΣ ΚΙΜΩΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὴν εἰκόνα παιδίου
ὀκνηροῦ; Ἴδου καμαρώσατέ το. Εἶνε ἀκτέ-
νιστον, τὸ καπελλάκι του δὲν ἔχει πλέον
κανὲν σχῆμα, δὲν φαίνεται ὅτι εἶνε κα-
πελλάκι, τὸ φορεμά του εἶνε καταξεσχί-
σμενον, καὶ τὰ δέματα τῶν ὑποδημάτων
του εἶνε λυτὰ καὶ ἐλεεινά. Δὲν του κάμνει
καρδιά νὰ σκύψῃ νὰ τα δέσῃ.

Νὰ μὴ ἴδου τὰ μάτια μου ἄλλο παι-
δάκι τόσο ὀκνηρὸν καὶ ἀφιλότιμον!

Χασμάται καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα τόσο
πολὺ ὥστε κινδυνεύουν νὰ παραλύσουν αἱ
σιαγόνες του. Καὶ δὲν μου φαίνεται παρά-
ξενον ὅτι χασμάται, διότι στενοχωρεῖται.

Καὶ βέβαια στενοχωρεῖται καὶ βαρύνεται
ὅποιος μένει ἄργος καὶ δὲν κάμνει τίποτε.

Δὲν μου λέγετε, σὰς παρακαλῶ, τί θὰ
γίνῃ ὁ μικρὸς Κίμων ὅταν μεγαλώσῃ;

Δὲν θὰ ἔγῃ πάντοτε τὸν πατέρα του καὶ

τὴν μητέρα του νὰ τον τρέφουν χωρὶς νὰ κάμνῃ αὐτὸς τίποτε. Ὁ μεγάλος πρέπει νὰ
ἐργάζεται, νὰ κερδίζει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον του, νὰ βγάλῃ τὸ ψωμὶ του. Καὶ ἂν δὲν
ἐσυνήθισεν ἀπὸ μικρὸς νὰ ἐργάζεται, θάτοῦ φανῇ ἔπειτα πολὺ δύσκολον.

Τώρα θὰ σας εἰπῶ κάτι τι μυστικόν: πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἡ μήτηρ τοῦ Κί-
μωνος τὸν ἐχάλασε μὲ τὰ πολλὰ της χάδια καὶ διὰ τοῦτο κατήχησε τόσο ὀκνηρὸς
καὶ ἀμελής. Ὡ! τί καλὰ θὰ κάμουν αἱ καλαὶ μητέρες νὰ εἶνε καὶ ὀλίγον αὐστηραὶ εἰς
τὰ τέκνα των καὶ νὰ τὰ ἀναγκάζουν νὰ εἶνε φιλόπονα διὰ νὰ μὴ ὁμοιάσουν τὸν Κίμωνα
τὸν ὀκνηρὸν!

ΝΙΝΑ

ΧΡΥΣΑΝΘΗ Π. ΘΕΟΧΑΡΗ
(Ἄθωρα Περιοδεύσα)Πρακτικὸν εἰς τὸν 28ον διαγωνισμὸν τῆς ἀδικαπλάσσεως πρὸς
ἰδρυσὶν τῆς ἐστῆς τῶν πνευματικῶν ἑσθητικῶν.

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Πῶς συλλαμβάνονται αἱ πύθηκαι.

Παράδειγμα στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως.

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Σμύρνης:

« Ἡ καλὴ κόρη Ἑλένη Καραφροδῆ κατοικεῖ ἐν
Σμύρνη εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Οἱ
γονεῖς της εἶνε πτωχοὶ, ἀσθενεῖς, κληνῆρες, καὶ ἡ
μικρὰ Ἑλένη, δεκατριῶν ἐτῶν μόλις, ἔχει ὑπὸ τὴν
προστασίαν της τὰ τέσσαρα μικρὰ της ἀδελφία. Τὰ
περιποιεῖται ὡς ἀληθῆς μήτηρ, τὰ συμβουλεύει εἰς τὸ
καλόν, τὰ δδηγεί, φροντίζει διὰ νὰ τὰ αναθρέψῃ,
ἐνῷ νυκθημερὸν ἀγρυπνεῖ πλησίον τῶν ἀσθενῶν γο-
νέων της καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ; παραμυθήσῃ εἰς τὴν
τάσῃ δυστεγίαν των καί, ὡς ἀληθῆς μικρὰ νοσοκόμος,
νὰ ἀνακουφίξῃ τοὺς πόνους των ! »

Ἐποῖα στοργή! ὁποῖα ἀφοσίωσις!

Ἐγὼ σε, μικρὰ!

Θερμὰ φορέματα.

Τὸν Ἀπρίλιον μὴ ἐλαφρύνετε τὰ φορέματά σας,
ὅπως πολλοὶ κάμνουν, ὅταν μῶλις ἀρχίσῃ νὰ γλυ-
καίνῃ ὁ καιρὸς. Εἶνε μεγάλη ἁυμενία. Καὶ τοῦτο
διότι ὁ καιρὸς εὐκόλως μεταβάλλεται καὶ ἡ θερμοκρα-
σία ἀπροσῆτως μεταπίπτει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον
βαθμὸν. Διὰ τοῦτο τὴν φλανέλαν πρέπει νὰ φέρετε
καὶ τὸ κυλοκαίρι ἀκόμη καὶ ἡ χειμερινὴ ἐνδυμασία
νὰ μὴ εἶνε πολὺ βαρεῖα.

Ἐν Ἀλγερῇ οἱ χωρικοὶ, ὅταν θέλωσι νὰ συλλά-
βωσι πύθηκον, προσδένουσιν εἰς κλάδον δένδρου σακ-
κιδιον πλήρες ὀρυζίου καὶ ἡμιάνοικτον. Τὴν οὐκτα ὁ
πύθηκος ἀναβαίνει εἰς τὸ δένδρον καὶ βλέπων τὸ σακ-
κιδιον εἰσάγει τὴν χεῖρά του καὶ λαμβάνει μίαν δράκην
ὀρυζίου· ἀλλὰ ἡ κλειστὴ χεὶρ δὲν χωρεῖ νὰ ἐξέλθῃ
ἐκ τοῦ σακκιδίου, τὸ δὲ ζῶον δὲν ἔχει νοῦν νὰ τὴν
ἀνείξῃ· μένει δὲ μέχρι τῆς πρώτης δεσπότης ὅτε ἐξ-
χόμενοι οἱ χωρικοὶ συλλαμβάνουσιν αὐτόν.

Περουσία ἀπακτηθεῖσα διὰ τῆς ἐργασίας.

Εἰς τὴν Σκωτίαν παρὰ τὴν Φόρθ κατασκευάζεται
μεγάλῃ γέφυρα τῆς ὁποίας ὁ ἐπιχειρήσας τὴν κατα-
σκευὴν Γουλλιέλμος Ἄρρολ εἶνε ὑπερπλούτος.

Ὁ Γουλλιέλμος Ἄρρολ ἤρχισε τὰς ἐργασίας του
μὲ διασχίλιας δραχμὰς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀποταμιεύσῃ
λεπτὸν πρὸς λεπτὸν, ἐργαζόμενος ἐν ἰθῶτι καὶ ἐν στε-
νοχωρίῃ. Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἠγόρασε μίαν μικρὰν
μηχανὴν καὶ ἠργάζετο διὰ λογαριασμὸν του. Μετὰ
δεκαεπτὰ ἔτη εἰς τὰ μεγάλα ἐργοστάσια του εἰργά-
ζοντο 4,300 ἑργάται.

Ἴδου ἀξιωματικὸν παράδειγμα περτουσίας ὀφειλο-
μένης εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν
ἐγκαρτέρησιν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΚΗΣΕΙΣ

[Δι λύσεις θα δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30ης Ἀπριλίου]

41. Στοιχειώγραφος.
Εἰς τῶν ἀνέμων τὰς πνοὰς τὰς πτέρυγας ἐκτείνω·
μετῶ τοῦ κόσμου τὴν ζωὴν, ἀέθραλος ἂν μείνω.

42. Στοιχειώγραφος.
Ἔνα ο μικρὸν θά βάλω
Καὶ θά σῶσω τὸ μεγάλο.
Καὶ τὸ λὰ δὲν τὸ ἀείνω.

43. Στοιχειώγραφος.
Εἶμαι πτητὸν ἀρπακτικὸν
ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς·
γίνομαι μέτρον χρονικὸν
ἐν γράμμα ἂν μου εἴσῃς.

44. Αἰνίγμα.
Ἄν καὶ ἔρην καὶ ἄγονον νησίον τοῦ Διγαίου
κράτωσιν πολλά κειμήλια τοῦ κόσμου τοῦ ἀρχαίου.

45. Κυβόλαξος.
Εἶμαι πρῶτος καὶ πρωτεύω καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας πρῶτος.
Εἶμαι ἔς τὰς μεγαλοπόλεις καὶ ἔς τὴν Ἀττικὴν ἰδίως.

46. Τρίγωνον.
Νῆσος ἐστὶ τὸ πρῶτόν μου πλουσία καὶ μεγάλη,
τὸ δεύτερον πρωτεύουσα ἀνθήλουσα εἰς κάλλι,

47. Ρόμβος.
Τῆς Ῥώμης βασιλεὺς ἐστὶν ἡ βασίς.
τὰ ἄκρα μου τὰ ἔχει ἡ Ῥωσία.

48. Φύραξον — μέγδον.
Νῶδρο εἰσοῦ τονύλιμπα εἶν' ἡ κσιτὴ λειφία
σεὶ τοὺς κούσκα δὲν τιθαίδε ταητόσι τούσχια.

49-53. Μαγικὸν γράμμα.
Παῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομένους
λέξεις ἀπὸ νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις;

54-55. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀστρονομῶν.
Α') Ἄς ὑπάγῃ εἰς τῶν ποταμῶν τὰς πηγὰς, ὅσας θέ-
λει νὰ πῆ καθαρὸν ὕδωρ.

56. Παίγνιον.
Δ = Δύναμις.
Α ++ = Στοιχεῖον τῆς φύσεως.
Π +++ = Πρόθεσις.
Λ ++++ = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Δ +++++ = Ὄρος τῆς Ἀσίας.
Σ ++++++ = Νῆσος τῆς Μισογείου.
Ι +++++++ = Πρωπτήης.
Σ ++++++++ = Κόλιος τῆς Ἑλλάδος.

57. Ψῶσ.
+ . . . + Ἀντικατάστησον δὲὰ γραμμάτων τοὺς
+ . . . + σταυρούς οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται
+ + + + ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πρὸς ἀριστερὰ καθεῖτω
+ . . . + γραμμῇ ὄνομα δηλοῦν δεινὴν ἀσέβησιν, ἐν
+ . . . + δὲ τῇ τελευταίᾳ πρὸς δεξιὰ τὸ ὄνομα ἀρ-
χιερέως τῶν Ἰουδαίων, ἐν δὲ τῇ ὀριζοντίῳ ὄνομα τοῖς πᾶσι
προσφιλέστατον καὶ σεβαστόν. Ἄντι δὲ τῶν συγμῶν νὰ
τεθῶσιν γράμματα ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται ὀριζοντίως
τὰ ἑξῆς :

1) Ἐπαρχία τῆς Μ. Ἀσίας. 2) Μέγα κράτος τῆς Ἀσίας.
3) Ρῆμα ἀνώμαλον σημαίνον κίνησιν. 4) Μέγας νομαθῆτης.

58-59. Ἐκπυθρῶσις λέξεων.
Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματί-
σον τὰ ὀνόματα δέκα ἄρων τῆς Εὐρώπης.

60. Ἀμφοσιχίς.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦ-
σιν ὄνομα χωρὸς εὐρωπαικῆς εἰς σιτηρὰ καὶ βάλμυρα.

61. Πτητὸν ἀρπακτικόν. 2. Ἄθος εὐώδες. 3. Μυστή-
ριον. 4. Νῆσος ἡρωϊκή. 5. Θεὸς παντοκράτωρ. 6. Προσ-
φάγιον πρόχειρον. 7. Θεῖον ἄθος. 8. Ὀπωρικόν.

62. ΑΥΣΕΙΣ
253. Κύκνος, κύκλος. — 254. Θάλασσα.
— 255. ΠΛΑΤΩΝ — 256. ΚΥΜΗ
ΑΥΚΙΑ ΥΠΕΡ
ΔΚΙΣ ΜΕΝΩ
ΤΙΣ ΗΡΩΣ
ΩΑ
Ν
— 257. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ, ροϊά, ἴρις, Σοφία, Τροία,
ὄρνις, φάρος, νῆσος, Ἥραϊον. — 258-261. Προσθεμένου
τοῦ Α τρίς εἰς ἑκάστην λέξιν σχηματίζονται αἱ λέξεις :

Οἱ ἀλλάσας κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύ-
θυνσιν συναποστέλλοντας καὶ 25 λεπτῶν γραμματὸσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας εἰσευρέσεως.
Παραπομπὴ καὶ μὴ λήψαις φύλλον γινόμενα μετὰ καθέλαιον ἕως μὲν τὸ πᾶν τῆς ἐπιπέδου των εἰς τὸ ἀπορῶντα.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΛΟΛΟΜΒ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'
ΔΙΑΝΟΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ. — ΔΕΝ ΕΚΑΜΕ
ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ Ο ΚΥΩΝ

Ἡ κυρὰ Μαρία ἦτο γυνὴ ἐξαιρετῶς καλοκάγαθος
καὶ προθυμοτάτη
εἰς τὸ ἐλεεῖν. Ὁ-
σάκις ἐβλεπε τὸν
πλησίον της δυσ-
τυχουῦντα ἢ κινδύ-
νεύοντα, δὲν ἐσκέ-
πτετο, δὲν ἐλογά-
ριαζε τίποτε καὶ
μόνον τοῦτο ἐβλε-
πεν, ὅτι ὄχλα δὴ
ὄφειλε νὰ τον σώ-
σῃ. Ἄλλ' ἔπειτα
ὁμῶς ἤρχετο ἢ
σκέψῃς, ἐβλεπεν
ὅτι ἐπραξεν ἴσως
ἀπερισχεψίαν, καὶ
τότε πλέον ἤγανά-
κτιε κατ' ἐκείνου
δὲν εὐηργέτησε. Καὶ
τώρα, ὅτε κατὰ
πρῶτον εἶδε τὸ
παντέρημον καὶ ῥα-
κένδυτον κοράσιον,
πειναζόμενον εἰς τοι-
οῦτον βαθμὸν ὥστε
νὰ καταδροχθῆται
ῥίξας ὠμάς, εὐθὺς
ἀπεφάσισε νὰ το
περιθάλῃ, ὡς θὰ
ἤδουτο νὰ γίνῃ καὶ
εἰς τὴν Εὐμορφίαν,
εἰάν τυχόν ἤθελεν
εὐρεθῆ καὶ ἢ ἐγ-
γύνη της εἰς τὴν
αὐτὴν ἀνάγκην.
Ἄλλὰ τώρα εὐρι-
σκε πολλά τὰ ἄ-
τοπα εἰς τὴν ἀ-
πόφασίν της. Δὴ-
λα δὴ τὸ κοράσιον
δὲν ἐφαίνετο κακόν, ἀλλὰ πάντοτε πρέπει τις νὰ
δυσπιστῇ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς ταύτης,
καὶ διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπιτηρῇ ἀδιαλείπτως...
καὶ ἡ μᾶμμη ἐν ᾧ ἔστρωσε τὰς κλῖνας εἰς τὸ ἐπάνω
ἔτος 13ον - ΤΥΧΟΣ 4ον

« ΕΠΑΥΝΕ ΤΗΝ ΠΑΝΤΗΝ ΤΗΣ » (Σελ. 51)

πάτωμα, ἠεροῦτο τί συνέβαιναν εἰς τὸ κάτω... Ἐ-
χει καλῶς! τὰ κοράσια ἐγγέλων... Τὸ κοράσιον δὲν
ἐφαίνετο κακόν, ἀλλ' ἀρὰ γε ἔλεγεν ἀλήθειαν ὅτι
το ἐβασάνιζον οἱ Ἀθίγγανοι; « Ἄσχημα θὰ ἔκαμά
πᾶν τὸ ἐκράτησα!

« Ἄσχημα θὰ ἔκαμά
πᾶν τὸ ἐκράτησα!
τί το ἤθελα...
ἀλλὰ καλὴν εὐμ-
ποροῦσα νὰ κάμω
καὶ ἀλλῶς;... »
Ἡ ἀγαθὴ μᾶμ-
μη ἠδύνατο νὰ μο-
νολογῇ οὕτω πῶς
εἰς αἰῶνα τὸν ἀ-
παντα καὶ πάλιν
νὰ μὴ δύναται νὰ
καταντήσῃ εἰς ὀρι-
στικὸν συμπέρα-
σμα. Ἄλλ' ὁ μο-
νόλογος της αἰφνης
διεκτόκη ὑπὸ κραυ-
γῆς ὀξείας, ἣτις
ἠκούσθη ἐκ τοῦ κή-
που. Παρευθὺς λοι-
πὸν καταβαίνει τὴν
κλίμακα δσον τα-
χέως ἤθελον αἱ
τρέμοντες πόδες
της.

Ἴδου δὲ τί εἶχε
συμβῆ.
Ἡ Μαρία ἦτις
ἦτο συνηθισμένη
νὰ διατρίβῃ εἰς τὸ
ὄρθρον, ἐστενο-
χωρήθη ἐντός των
τεσσάρων τοίχων
τοῦ θαυματοῦ καὶ
εἶπε πρὸς τὴν Ἰβ-
μορφίαν
« Μορφοῦλα μου,
δὲν κάμω λιγάκι
ἔξω νὰ πάρωμε
λίγο ἀέρα; Ἐ-
σπασα ἐδῶ μέσα.»
— Πάμε ἔστω κῆπον, εἶπεν ἡ Εὐμορφία, ἣτις ἀ-
φορμῆν ἤθελε νὰ περιπατήσῃ ὀλίγον εἰς τὸν κῆπον.
Ἄρ' οὐ περιπατήσαν ὀλίγον, εἶπε πάλιν ἡ Γυ-
φτοπούλα πρὸς τὴν φίλην της.

του και εκάθισεν εις την τράπεζαν και εφαγε μετα πολλής ορέξεως.

Εκ διαλειμμάτων δε εστρεφε προς το παραθύρον και παρατηρεί εάν φαίνεται ερχόμενος ο ιατρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ. — Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΟΦΕΛΕΙ ΜΑΛΛΟΝ Η ΒΛΑΠΤΕΙ

Ο ιατρός κ. Ασκληπιάδης, ο μόνος ιατρός του γειτονικού χωρίου, ητο ανήρ αξιόλογος, δραστηριότατος και σφόδρα ελεήμων. Ητο δε αείποτε πρόθυμος οτε προσεκαλείτο υπό αρρώστων είτε πτωχών είτε πλουσίων περισοτέρην μάλιστα φραν έμενε παρά την κλίνην των πτωχών, εξετάζων αυτούς επιμελέστερον και δίδων εις αυτούς σαφστεράς οδηγίας.

«Το κάμνω τούτο, έλεγε, διότι δεν έχουν την δέουσαν ανάπτυξιν και την παιδείαν, ώστε η παραμικρά δυσκολία τους ταράττει, και δεν ενθιμούνται τας ιατρικάς οδηγίας, εάν δεν τας είπη τις εις αυτούς με τδ νύ και με τδ σήγμα. Και έπειτα αυτοί συστέλλονται να όμιλήσουν καθαρά, και αναγκάζεσαι να τους τραβής τα λόγια από τδ στόμα και δια τούτο ο ιατρός πρέπει να είνε άνθρωπος πολυμαθής.»

Το πρώτον πράγμα όπερ ήθελε να ειξεύρη καλώς ο κ. Ασκληπιάδης ήτο η κατάσταση της οφθηκής και της ίματιοθήκης των πτωχών πελατών του. Και είχε δίκαιον διότι πώς θέλετε να ίαθη ό αρρώστος και ό αναρρώνων, όταν φορη τον χειμώνα ένδύματα έλαφρά, ένδύματα θερινά; Και πώς θέλετε να αναλάβη δυνάμεις, όταν πήνη μόνον νερόν και δεν τρώγη μαγειρέυμα; Λοιπόν οσάκις επεσκεπτετο αρρώστον, εύθως ως επανήρχετο εις την οικίαν, κατέβαινε κατ' εύθειαν εις τδ υπόγειον όπου είχε τον οίνον του, και ελάμβανε μίαν φιάλην παλαιού οίνου έπειτα ανέβαινε και εισήρχετο εις την αίθουσαν, όπου εκάθητο και επλεκε πλησίον του παραθύρου γηραιά κυρία μικρού αναστήματος, της οποίας την κεφαλήν εκλάμπτε κερύραλος εκ τριχάπτων μαύρων.

«Μητέρα, έλεγε προς αυτήν ο ιατρός, ήθελα

έν πλεκτόν μάλλινον δια τον γέρω Σταμάτην... έν μισοφόρι δια την γυναϊκά του και καλτσάνια δια τα παιδιά του Μαστρογιάννη.»

Η δε γηραιά μητήρ έμειδία προς τον αξιόλογον υιόν της, ενέπηγε την βελόνην του πλεξιματος εις τους βροστράχους της φαρās κόμης της και έπορεύετο εις την αποθήκην της, αυτόγρημα καλαισιωλείον, όπου υπήρχε τόση αφθονία και ποικιλία ένδυμάτων, ώστε ήδύνατο έν ανάγκη να ένδουθη όλον τδ χωρίον. Εις τους πτωχούς ήτο γνωστοτάτη η αποθήκη της ως και η αποθήκη των καρπών και των τροφίμων, και συνήθως έλεγον οι πτωχοί «Ο ιατρός και η μητέρα του είνε ένα ζευγαράκι του Θεού, και οι δύο είνε ένα κομμάτι μάλαμα.»

Μία των κυριωτάτων ασχολιών της κυρίας Ασκληπιάδου, της μητρός του ιατρού, ήτο η αποθήκη αυτή των παλαιών ένδυμάτων συνετηρεί δε αυτήν μετά θαυμασίας τάξεως. Εύθως ένδυμά τι, είτε ιδιόν της είτε του ιατρού, έθεωρείτο ως εκτός ύπηρεσίας, παρευθός τδ μετέτρεπεν εις χρήαν των άπόρων πελατών του υιού της. Τδ εκθαίριζε, τδ ανέστρεφε, τδ επιδιώρθωνε, τδ έδιπλωνε και τδ έθεταν επί των θέσεων της ίματιοθήκης, όπου έμεναν έως ού παρουσιασθή ό νέος αυτός κύριος. Προς δε τούτοις η μαγειρίσσα και η μικρά της ανεφία ένυκτέρευον τον χειμώνα και ένηθον λιγάριον και κάνναβιν και εξ αυτών έπειτα ύραίνετο πανιον, τδ όποιον κατατίθετο και αυτό εις τδ κατ' αστημα της κ. Ασκληπιάδου. Έπρεπε δε να εδλέπετε τους άπόρους κελάτας του ιατρού εξερχομένους εκ του εύεργετικού τούτου καταστήματος και κρατούντας τα ένδύματά των... Έχαίρετιζον ύποκλινώς και επανελάμβανον

«Εύχαριστώ, εξοχώτατε, εύχαριστώ, καλή μου κυρία, αξιος ό μισθός σας, ό Θεός να σας το πληρώση!»

Ο δε ιατρός βλέπων αυτούς άπερχομένους έχαιρε και έμειδία προς την μητέρα του, ήτις και αυτή έμειδία, και έπειτα απήρχετο να επισκεφθή άλλους ασθενεϊς ψιθυρίζων: «Πόσον είμαι εύτυχής!»

[Έπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
κατά κριτήριον εν τού Γαλλισού της Κας COLOMBE.

«ΗΡΗΣΕ ΤΟΝ ΕΚΥΛΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΛΑΙΜΙΟΥ» (Σελ. 50)

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Τῶ όντι είνε ρόδον; πράγματι είνε άνθος; Μάλιστα είνε άνθος και φύεται έν ταις έρημοις της Άραβίας και της Παλαιστίνης. Όθεν λέγεται και ρόδορ της Ιεριχοῦς. Πρέπει δε να λάβητε ύπ' όψει ότι φύεται έν τῇ καυστική άμμοφ και δια τούτο να μη είσθε πολύ απαιτητικοί.

Τδ δυσμοίρον τούτο φυτόν ζῆ βιον ούδόλων διμοιάζοντα προς τον βιον των φυτών της ήμετέρας χώρας. Ουδέποτε εγγώρισε την εύεργετικήν σκιάν των μεγάλων δένδρων, την ζωογόνον πρωϊνήν και έσπερινήν δρόσον. Τά φύλλα του δεν είνε πράσινα και εύκαμπτα και τεφρόχροα, τὰ δε μικρά λευκά του άνθη είνε άμαυρά και ήκαμβά. Άγαπῶ πολυ τδ ύδωρ, αλλά τδ ύδωρ δεν είνε αφθονον έν τῇ έρήμῳ! Και όταν εκλείψη και η τελευταία ρανίς του ύδατος, τότε πλέον αποξηραινεται, συμπύσσεται, γίνεται ως σφαίρα και...

— Άποθνήσκει;

— Όχι δεν αποθνήσκει, διότι είνε γενναϊόν και θαρραλέον πλάσμα. Άλλά μένει έν τῇ καταστάσει ταύτη έως ότου τύχη περίστασις εύνοική να τδ μετατοπίση εκειθεν. Ό άνεμος της έρήμου δ δριμύς και ζηρός όστις τδ κατήνησεν εις την έλειεινήν ταύτην κατάστασιν, αυτός ούτος έρχεται επικουρος και βοηθός αυτού. Πνέει δ άνεμος και τδ ρόδον όπερ είνε προσκεκολλημένον εις τδ έδαφος μόνον δια μικρών τινων και ασθενών ριζιδίων, αποσπάται από του έδαφους δ άνεμος παρασύρει αυτό, τδ κυλλεί ως σφαίραν έλαφράν και τδ μεταφέρει μακράν, πολυ μακράν. Πολλάκις δε τδ μέρος όπου τδ έναποθέτει είνε και αυτό ζηρόν και άγονον δσον και τδ πρώτον άλλ' ένίοτε θμως εύρίσκει ολίγην τινα ύγρασίαν, και παρευθός άνοιγει φαιδρότατον, εξαπλώνει τὰ κλαδία του, άνοιγει τὰ μικρά λευκά άνθη

του, και στολιζεται δια των ασθενών θελήτρων, άτινα η φύσις έχάρισεν εις αυτό.

Όσον δε και αν είνε ζηρόν τδ άνθος τούτο διατηρεί όμως την ιδιότητα αυτού ταύτην. Φερετέ το έδω εις Αθήνας, φυλάξατέ το επί μήνας, έπειτα δε έμβαπτίσατέ το εις ύδωρ, και θα ίδητε μετα είκοσιτέσσαρας ώρας ότι οι κλάδοι θα γίνωσιν εύκαμπτοι, τὰ μικρά άνθη θα άνοιξωσιν όπως τα βλέπετε έν τῇ εικόνι.

Οι επιστήμονες όνομάζουσι τδ ρόδον τούτο άρασταϊκόν, διότι έχει την ιδιότητα να αναζῆ και να άνθη εύθως ως βραχῆ, έν φ' προτερονήτο ζηρόν και

είχε πάντα τὰ σημεία του θανάτου δια τούτο θεωρείται ως τδ έμβλημα της άθανασίας της ψυχῆς, ήτις αφ' ού απήλθεν εκ του κόσμου τούτου ύπαρχει και ζῆ έν τῷ άλλῳ.

Έχει δε και άλλο όνομα πολυ εύμορφον. Λέγεται Καρ Μαριάμ όπερ Άραβιστι σημαίνει Άνθος της Μαρίας, και λέγουσιν ότι φύεται εκει όπου έστάθη η Παναγία φεύγουσα εις Αίγυπτον μετα του Ιησού Χριστου κατ' άλλην δε παραδοσιν ηνηθησεν κατὰ πρώτον την ήμέραν της Γεννήσεως του Θεανθρώπου Ιησού. Λέγεται δε και Άγιος ρόδορ διότι κατὰ τον μεσαιωνα έπίστευον ότι

άνθει τας ήμέρας των μεγάλων έορτών.

Άγαπάτε, φίλοι μου, τδ ρόδον της Παναγίας και ως είνε τόσον ταπεινόν και μετριόφρον. Ειξεύρετε δε ότι η εύμορφία δεν είνε μέγα τι, αλλά μόνον όταν συνοδευεται και υπό άλλων άρετών. Άγαπάτε το, φίλοι μου, διότι είνε παράδειγμα του θάρρους και της γενναιοψυχίας. Και όταν είσθε έν άθυμία και άπηληπισμένοι, στρέφετε τον νούν σας προς τδ γενναϊόν και θαρραλέον τούτο μικρόν φυτόν, όπερ δ άνεμος της έρήμου δύναται να εκριζώση και να άποσπάση από του έδαφους, αλλά την καρδίαν του όμως ουδέποτε θα δυνηθή να άποσπάση. Άγαπάτέ το.

NINA

ΛΑΜΠΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΜΕΛΑ

[Ιταλικόν διήγημα]

[Συνέχεια - ἴδε σελ. 37]

Ἐπὶ τέλους ὁ Λάμπος ἀφύπνισε τὴν Καρμέλαν, ἥτις ἐξέκίνησε τρίβουσα μὲ τὰς χεῖράς της τὰ νυσταλέα βλέφαρά της· ἀλλ' ἔξαφνα συνήλθεν ἔντελως, διότι εἰς ἀπόστασιν τριακοσίων περίπου βημάτων διεκρίνε μίαν λευκὴν ἀγελάδα, ἣ ὅποια τὴν παρετήρει μὲ μεγάλους περιέργους ὀφθαλμούς. Ὅπισθεν αὐτῆς εὐρίσκοντο τρεῖς τέσσαρες βόες, μακρὰν δὲ διεκρίνοντο ἑπτὰ περὶ σόσσοι. Ἐπλησίαζον μὲ βαρὺ βῆμα, κινουῦντες τὴν κεφαλὴν των δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ κάποτε ἐξέβαλλον μακρὸν μυκηθμόν, οἱ δὲ κωδωνίσκοι τοῦ τραχήλου των ἐκωδώνιζον μὲ γλυκὴν ἀρμονικὸν ἦχον.

Εἰς μικρὸν βόσκος, δώδεκα περίπου ἐτῶν ἐφύλαττε ὅλην τὴν ἀγέλην, ἀποτελουμένην ἐκ δεκατριῶν ζώων, πλησίον δ' αὐτοῦ ἐβάδιζε μεγαλόσωμος κύων. Οὗτος καθὼς εἶδε τὸν Λάμπον, ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλαβεν ἐπιθετικὴν στάσιν, δεικνύων τοὺς ὀξεῖς ὀδόντας του.

Ὁ Λάμπος δὲν ἦτο ἀπὸ ἐκείνους ποῦ φοβῶνται. Ἐστάθη μὲ γενναϊότητα εἰς τὴν θέσιν σου, κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς πῦρ, οἱ μυκτῆρές του διεστάλησαν, ἡ οὐρά του ἐσηκώθη. Ὁ ποιμενικὸς κύων ἰδὼν πῶς τὸν ὑπεδέχτο ὁ Λάμπος δὲν ἐπροχώρησε περισσώτερον. Εἴκοσι βήματα ἐστάθησαν ἀπέναντι ἀπ' ἀλλήλων οἱ δύο κύνες, ἑτοιμοὶ νὰ ἐφορμήσουν ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου.

Ἡ Καρμέλα ἐτρεμὲ σύσσωμος. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίασε τρέχων ὁ μικρὸς βόσκος, τοῦ ὁποίου τὴν προσοχὴν εἴλκυσαν αἱ ἰσχυραὶ ὕλα καὶ τῶν κυνῶν. Πρὶν ἰδῆ καλὰ καλὰ τὸ κοράσιον ἐφώνησε:

— Μούργο! Μούργο! ἔλα δῶ!

Ὁ κύων ὑπήκουσε, εἰ καὶ μὲ πολλὴν δυσἀρέσκειαν. Καὶ ὁ Λάμπος ἔλαβεν ὀλιγώτερον ἐχθρικήν στάσιν.

Ἀφ' οὗ τοιοιτοτρόπως ἐγένεν ἀνακαυχῆ μεταξὺ τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων, ἐπλησίασε τὸ παιδίον εἰς τὸ κοράσιον καὶ ἠρώτησε πόθεν ἐρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει. Ἡ Καρμέλα τρέμουσα ἀκόμη ἐκ τῆς συγκινήσεως εἶπεν ὅτι εἶνε ἀπὸ

τὴν Ἰζολέταν καὶ ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν Ριβιέραν, ὅπου θέλει νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον.

— Ριβιέρα; εἶπε τὸ παιδίον καὶ ἐφάνη ὡς νὰ συλλογίζεται. Ἡ Ριβιέρα δὲν εἶνε σὲ τούτη τὴν μεριά.

— Ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα ἐρυθρίασασα κατ' ἀρχάς, ἔπειτα δὲ ὠχρίασασα.

Τὸ παιδίον παρετήρησε περίξ διὰ νὰ εὕρῃ τὴν διεύθυνσιν, καὶ ἀπεκρίθη.

— Πρέπει νὰ κατὰβῆς αὐτὸ τὸ βουνό ἀπ' αὐτοῦ δὲν ἦρθες; ἠρώτησε καὶ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλον.

— Ναί, εἶπεν ἡ Καρμέλα.

— Ἐπειτα θαύρης ἕνα δάσος ἀπὸ ἔλατα.

— Ἀπὸ καὶ πέρασα, εἶπε τὸ κοράσιον.

— Πρέπει νὰ ξαναπεράσῃς, καὶ σὰν γυρίσῃς ἀριστερὰ, πρὸς τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου, θαύρης ἕνα ποταμάκι.

— Τὸ ποταμάκι μὲ τὸ καθάριο τὸ νερὸ; — Ναί, εἶνε τόσο καθάριο, ποῦ φαίνονται τὰ χαλίκια του.

— Ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ τὰ μετρήσῃ κανένας.

— Καλὰ· τὸ λοιπὸν θὰ πᾶς ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ ὅσο ναύρης ἕνα μέρος ποῦ πέφτει τὸ νερὸ εἰς ἕνα λάκκο ἕως μισῆ ὥρα μακρῶς. Τόσο ἄσπρος εἶνε ὁ ἄσπρος ποῦ τὸ λέγουν γαλατοπόταμο. Ἐκεῖ θαύρης ἕνα στενὸ μονοπάτι ποῦ ἀνεβαίνει εἰς τὸ βουνό. Ἀπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι ἐρχονται οἱ Ριβιερανοὶ εἰς τὸ δάσος καὶ κόβουν ξύλα.

Ἐγένετο μικρὰ σιωπῆ.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ ποιμενίσκος μετ' ὀλίγον παρατηρῶν τὸ κοράσιον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὅσο νὰ φθάσῃς ἕως ἐκεῖ θέλεις.

— Πόσο;

— Τὸ λιγώτερον τρεῖς ὥρες.

— Εἶσαι ἀπὸ τὴ Ριβιέρα; ἠρώτησε τὸ κοράσιον, λαθὼν αἰφνης νέον θάρρος.

— Ἐγώ; ὄχι... εἶμαι ἀπὸ τὸ Φρεζάνο. Εἶνε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά.

Ἡ λάμψις τῆς ἐλπίδος ἡ ὅποια ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της Καρμέλας ἐξηφανίσθη. Τὸ κοράσιον ἐσιώπησε καὶ ἐκυψε τὴν κεφαλὴν του.

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς χωρὶς ἄλλο εἰς τὴν Ριβιέρα; ἠρώτησε τὸ παιδίον.

— Ὁ, ναί, πάγω νὰ ἰδῶ τὴ θεὰ μου τὴν Νορίνα, εἶπεν ἡ Καρμέλα, καὶ ἐνόμισεν ὅτι τοῦτο ἦτο ἀρκετὴ ἐξήγησις τοῦ ταξιδίου τοῦ ὁποίου ἐπεχείρησε.

— Καὶ πᾶς ἔτσι μονάχη; ἠρώτησεν ὁ βόσκος... Γιατί δὲν ἦλθε κανένας μαζί σου;

Ἡ Καρμέλα δὲν ἀπήντησε.

— Ζοῦν τὰ γονικά σου;

— Ἡ μάνα μου ἀπέθανε.

— Κι' ὁ πατέρας σου ξαναπανδρεύθηκε. Δὲν εἶν' ἔτσι; Τώρα πλεῖν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ εἰπῆς τίποτε. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἔπαθα.

— Ὁ, ὄχι, εἶπε ζωηρῶς ἡ Καρμέλα, καὶ ἀνωρθώθη μετὰ τινος ὑπερηφανείας... Ὁ πατέρας μου δὲν ξαναπανδρεύθηκε... Ὁ πατέρας μου μ' ἀγαπᾷ πολὺ.

Ὁ Λάμπος, ὅστις εἶχε πλησίασῃ μετ' ἐμπιστοσύνης τὸν νέον φίλον τῆς κυρίας του, ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτόν, καθὼς εἶδεν ὅτι ἡ Καρμέλα διὰ μίας ἡλλάξε τόνον φωνῆς. Ἦλθε καὶ ἐστάθη πλησίον τοῦ κορασίου, ἑτοιμὸς νὰ τὸ ὑπερασπίσῃ.

— Ἄ, μπᾶ! ἄς τ' ἀφήσωμε αὐτὰ, εἶπε τὸ ἀγαθὸν παιδίον. Πές μου, πεινᾶς;

— Ὁ, ἔχω ἀκόμη κάτι μαζί μου, ἀπήντησεν ἡ Καρμέλα, καὶ ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου της τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ψωμίου της.

— Στάσου... νὰ ἰδοῦμε τί κάνει ἡ Στακτερή.

Τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν τὸ παιδίον ἔτρεξε πρὸς ὠραίαν τεφρόλευκον ἀγελάδα, ἡ ὅποια ἔβοσκεν ἐκεῖ πλησίον. Ἐσκυψε ὑπ' αὐτὴν καὶ ἤλμεζεν ὀλίγον γάλα εἰς ξυλίνην γαβάθαν, τὴν ὅποιαν ἐφύλαττε προσεκτικῶς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπανδύτου του. Ἐπειτα ἐστράφη θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Καρμέλαν.

— Ἡ Στακτερή ἦταν ἡμερῆ, εἶπε, πῆ. Τὸ γάλα πιστεύω σ' ἀρέσει πλεῖον πολὺ ἀπὸ τὸ ψωμί σου... Πάνταξε ἀκόμη ὀλίγο!

Ἐκ τοῦ ἄλλου δὲ θυλακίου του ἐξέβαλε παξιμάδι, τὸ ἔτριψεν εἰς μικρὰ τεμάχια, καὶ εἶπε.

— Φάγε τώρα!

Ἡ Καρμέλα δὲν ἐπρόσμενε νὰ τῆς τὸ εἶπη καὶ δευτέραν φοράν. Εἶχεν ἀδειάσῃ σχεδὸν τὴν γαβάθαν, ὅτε τὸ βλέμμα της ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ Λάμπου.

— Κακόμοιρε Λάμπο! πεινᾶς καὶ σὺ αἰ; Κατέθηκε τὴν γαβάθαν εἰς τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ Λάμπος ἐγείθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τὸ ὑπόλοιπον.

Τότε τῆς ἤλθεν ἄλλη σκέψις, παρετήρησε τὸν φιλόξενον βόσκον καὶ εἶπε:

— Ἀμὴ σὺ;

— Ἐγώ; ἀπήντησε τὸ παιδίον γελῶν. Γιατί μείνα ἔχομε καιρὸν ὅσο νὰ χορτάσῃ ὁ σκύλος σου.

Τὸ κοράσιον ἐκοκκίνησε. Ἐστρεψε καὶ εἶδε τὸν Λάμπον. Ἡ γαβάθα ἔλαμπεν ὡσάν καθρέπτης.

— Ἐλα, μὴν τὸ παίρνης κατάκαρδα, εἶπεν ὁ καλόκαρδος βόσκος. Ἡ Στακτερή ἔχει γάλα ὅσο θέλω.

Ἐπὶ τὴν ἀνάγκη ἔχω καὶ τὴν ἄλλη ἀγελάδα, μὲ τὰ μεγάλα κέρατα.

— Τοῦ πατέρα σου εἶνε ὄλο αὐτὸ τὸ κοπάδι; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα.

Τὸ παιδίον ἐγέλασε δυνατὰ.

— Τοῦ πατέρα μου; εἶπε μακάρι νὰ ἦταν εἶνε τοῦ ἀφεντικοῦ. Μιά φορά τὸ χρόνο ἐρχεται καὶ βλέπει τί γίνεται· ἔχει χωράφια, ἔχει κοπάδια ἀμέτρητα. Αὐτὰ ἐδῶ δὲν εἶνε τίποτε. Τὸν εἶδα πέσει. Ἐπήγαινα τὰ ζᾶ εἰς τὴν μάνα· ἀμα μὲ εἶδε ἦλθε κοντά μου, ἐχαίδευσε τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ χεῖρ του καὶ μουῦθεκε ἕνα τοιγάρο. Ἡ μητροῦιά μου τὸ εἶδε· τοῦ ἀφεντικοῦ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ κἀνῃ τίποτε ποῦ φάνηκε τόσο καλὸς, ἐξέθῆκεν ὅμως σ' ἐμένα καὶ ἀρπαξε τὸ τοιγάρο ἀπὸ τὰ χεῖρια μου. Καὶ τί ἔκανε τάχατες μ' αὐτό; μοναχὰ τὴν κακία της ἔδειξε· ἐγὼ δὲν μπορούσα νὰ τὸ φουμάρω· ποῦ θὰ πῆ, δὲν ἔχασα τίποτε.

Ἀφ' οὗ παρηγορήθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ παιδίον, παρετήρησε τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε:

— Βλέπεις αὐτὰ τὰ ἄσπρα συννεφάκια;

— Ὅα βρέξῃ; εἶπε μὲ φόβον ἡ Καρμέλα.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς βόσκος· ἔθηκε δὲ τὴν παλάμην του εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ σκιαζὼν οὕτως εἰπεῖν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐξήτασε πρὸς ποῖον μέρος διηυθύνοντο τὰ σύννεφα. « Ὅχι, σήμερα δὲν θὰ βρέξῃ. »

— Καλῆτερα νὰ ξεκινήσω, εἶπεν ἡ Καρμέλα. Ἐσηκώθη καὶ ἔκαμεν ὀλίγα βήματα.

— 'Αμ' εσύ κουταίνεις; εἶπεν ὁ μικρὸς βοσκός.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐξέβαλε τὸ ἐν ὑποδήματιον τῆς Καρμέλας καὶ ἐξήτασε τὸν πόδα τῆς.

— Βλέπεις; τὸ πόδι σου εἶνε καταπληγώμενο ἀπὸ τ' ἀγκάθια. Πῶς θὰ μπορέσης νὰ τραβήξης τὸ δρόμο σου σὲ τέτοια κατάστασι;

Τὸ κοράσιον δὲν ἀπήντησε.

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— Ὁκτώ.

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ πᾶς εἰς τὴ Ριβιέρα;

— Ναι, πρέπει νὰ πάγω εἰς τὴ θεῖά μου τὴ Νορίνα.

— Πρόσμενε μιὰ στιγμή.

— Ὁ μικρὸς βοσκὸς ἀνεχώρησε τρέχων, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμᾶς ἐξηφανίσθη ὀπισθεν ὑψηλοῦ βράχου, ὅστις ἀπέκρυφεν αὐτὸν ἐκ τῶν βλεμμάτων τῆς Καρμέλας.

Μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη πάλιν πρὸ αὐτῆς. Τώρα εἶχε τὸν ἰπενδύτην του μέχρι τοῦ λαιμοῦ κομβωμένον, εἰς δὲ τὴν χεῖρά του ἐκράτει ἐν λευκὸν ὑποκάμισον.

— Τι ἔκαμες; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα.

— Ἐβγάλα τὸ πουκάμισό μου.

— Γιατί;

— Τώρα θὰ τὸ ἴδῃς.

Ἐξέβαλεν ἐν μαχαιρίδιον ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἐκοψε μερικὰς λωρίδας. Ἐπειτα εἶπεν εἰς τὸ κοράσιον νὰ καθίσῃ.

— Κ' ἔπειτα; ἠρώτησεν ἡ Καρμέλα.

— Δός μου πρῶτα τὸ ἓνα πόδι σου.

Τὸ παιδίον περιέδωσε μετὰ προσοχῆς, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ εὐμορφα ποδάκια τοῦ κοραίου, ἀπ' οὗ δ' ἐτελείωσεν εἶπε πρὸς αὐτό.

— Δοκίμασε μήπως σοῦ στενεύουν τώρα τὰ παπούτσια σου.

— Ὁχι, δὲν μεῦ στενεύουν, εἶπε τὸ κοράσιον δοκιμάσαν.

Τὸ παιδίον ἐκρότησε τὰς χεῖράς του με χάραν καὶ εἶπε κατευχαριστημένον:

— Τώρα, πάγαινε.

Ἡ Καρμέλα ἀπ' οὗ ἐβάδισε βήματά τινα ἀνεφώνησε μετὰ χαρᾶς:

— Τι καλὰ ποῦ περπατῶ ἔτσι!

— Βλέπεις; ...

— Ἀλήθεια... Σ' εὐχαριστῶ... ἀλλὰ κρέμα εἰς τὸ καινούριο τὸ πουκάμισό!

— Ἄ! μπᾶ, δὲν πειράζει!

Μετ' ὀλίγον ἠρώτησε τὸ παιδίον;

— Πῶς σὲ λέν;

— Καρμέλα. Ἄμ' ἐσενα;

— Ἐμένα με λέν Βιτώριο. Καὶ τὸ σκύλον σου;

— Λάμπο.

— Τὸν δικό μου τὸν λένε Μοῦργο γιὰ ἰδέ τους καὶ τοὺς δύο ἔγιναν εἰς τὰ καλὰ φίλοι.

— Πρέπει νὰ φύγω ὁμῶς; ἔχε γειά, Βιτώριο.

— Σ τὸ καλὸ, Καρμέλα. Ὁχι, στάσου ἀκόμη ἄλλο!

— Τι τρέχει;

— Κόντεψα νὰ τὸ λησμονήσω. Πᾶρε αὐτὸ τὸ ραβδί πᾶρ' το γιὰ ν' ἀλουμβῆς εἰς τὸ δρόμο.

— Ἀμὴ θὰ μοιάζω τῆς γιαγιάς μου, θὰ πηγαίνω σὰ γρηοῦλα.

— Καὶ ἔχεις γιαγιά; ἠρώτησεν ὁ βοσκός.

— Ἐγὼ ἀπήντησεν ἡ Καρμέλα.

— Καὶ σ' ἄφησε νὰ πᾶς μονάχη τόσο δρόμο;

Τὸ κοράσιον ἐκοκκίνησε, καὶ δὲν ἀπήντησε πάλιν.

— Ἄς εἶνε εἶπε μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον· πρέπει ὁμῶς νὰ πηγαίνης, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ προσβάσῃ ἡ νύκτα.

— Καὶ πάλι, ἔχε γειά, Βιτώριο. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

— Σ τὸ καλὸ, Καρμέλα. Μοῦργο! ἐφώναζεν ὁ Βιτώριος.

— Λάμπο! ἐφώνησεν ἡ Καρμέλα.

Τὰ δύο παιδία ἀπεχωρίσθησαν διευθυνθέντα κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν. Ὁ Βιτώριος ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγέλην του, ἡ δὲ Καρμέλα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν δρομίσκον ὃ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τὸ ποτάμιον. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ἐστράφη ἀκόμη μίαν φοράν καὶ ἐνευσε διὰ τῆς χεῖρός εἰς τὸν μικρὸν βοσκόν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΑΙ—ΕΙ

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΥΛΗΤΗΣ

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἦτο ἐξηλωμένος εἰς τὴν σκιάν μεγάλης ἀκακίας καὶ ἤκουε τὸ μελωδικὸν κελᾶδημα τῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του αὐλόν, τὸν ὅποιον εἶχε κατασκευάσῃ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του ἐκ λαμποῦ.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ὕψωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ δένδρον καὶ εἶπε διὰ τῆς γλυκεῖας φωνῆς του

Πουλᾶκι μου χαρισωμένα,
ἀηδονόστομα πουλάκι,
δὲν θὰ μου μάθετε κανένα
ἀπ' τὰ γλυκὰ σας τραγουδάκια;

Τὰ πτηνὰ εἶχον σιωπήσῃ καὶ μόνον ὁ σπίνος, ὡς ἐάν ἐνόησε τὴν παράκλησιν τοῦ μικροῦ Παύλου, ἐπανελάβε τὸ κελᾶδημά του.

Ὁ Παῦλος ἔφερεν εὐθὺς εἰς τὸ στόμα του τὸ ἀγροτικὸν ὄργανόν του, καὶ προσεπάθησε νὰ παίξῃ τοὺς φθόγγους τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἀκούσῃ ἀλλ' ὁμῶς ὀλίγοι φθόγγοι ἐξῆλθον ἐκ τῶν ὀπῶν τοῦ καλαμίνου σωλήνος, οἱ δὲ περισσότεροι φθόγγοι ἔμειναν κλειστοὶ ἐντὸς τοῦ σωλήνος.

«Δὲν εἰμπορῶ νὰ το καταφέρω, εἶπεν ὁ ἀρχαίος μουσικός, καὶ πάλιν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ μόλις καὶ μετὰ θίας διέκρινε τὸν σπίνον μεταξὺ τῶν φύλλων τῆς ἀκακίας.

Καὶ εἶπε πρὸς τὸν πτερωτὸν διδάσκαλόν του

Πουλᾶκι μου χαρισωμένα,
ἀηδονόστομα πουλάκι,
ὄχι! ἕναπὲ το, περιμένω,
τὸ τραφερό σου τραγουδάκι!

Καὶ ὁ μὲν πτερωτὸς διδάσκαλος ἐπανελάβε προθύμως δις, τρίς, δεκάκις, εἰκοσάκις τὸ κελᾶδημά του, ὁ δὲ φιλόμουσος μαθητὴς ἐξηκολούθει νὰ φυσᾷ τὸν αὐλόν του, καὶ μετὰ πολὺς προσπαθείας ἐπέτυχε νὰ ἐκβάλῃ ὀλίγους μουσικοὺς φθόγγους, οἵτινες ὁμοιάζον ὅπως δῆποτε πρὸς τὸ κελᾶδημα τοῦ σπίνου.

Χαίρων διὰ τὸ κατόρθωμά του τρέχει εἰς ὄλον τὸν κήπον παίζων τὸν αὐλόν του καὶ σκορπίζων παντοῦ τὴν παιδρᾶν μελωδίαν του. Ἐπειτα ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν λίμνην ὅπου ἦτο ὑλόκληρος στολισκας πτερωτός.

Ὁ κύρ Πάπος καὶ ἡ κυρὰ Πάπια διέσχίζον

τὰ νερά τῆς λίμνης διὰ τοῦ χρυαίζοντος στή-
θους των, τὸ ὅποιον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου
ἐφαίνεται χρυσοπράσινον. Πέριξ τῶν γονέων των
ἐπλεον τὰ παπάρια καὶ ἐπαιζον μετὰ πολλῆς
ζωηρότητος καὶ εὐστροφίας, καὶ ἐφώναζον θο-
ρυβωδῶς πᾶ πᾶ πᾶ πᾶ.

Ὡς τον εἶδον αἱ πάπαι εὐθὺς ἐσπευσαν
πρὸς αὐτόν, διότι τας εἶχε συνηθίσῃ νὰ ἐρ-
χονται πλησίον του καὶ νὰ ῥίπτῃ εἰς αὐτὰς
ψίχας ἄρτου.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς Παῦλος πᾶν ἄλλο εἶχεν εἰς
τὸν νοῦν του ἢ τὰ φλύαρα ταῦτα ζῆα.

Ἐξηπλώθη πρηνῆς ἐπὶ τῆς τρυφερᾶς χλόης
ἣτις ἐστόλιζε τὴν ὄχθη τῆς μικρᾶς λίμνης,
ἐστήριξε τὸ σῶμά του ἐπὶ τῶν ἀγκώνων, ἔφερε
τὸν αὐλόν του εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ τότε σο-
βαρὸς ὡς ἀρχιμουσικὸς ἐμπροσθεν τῶν μουσι-
κῶν του, ἐπανελάθεν ὅσον ἡδύνατο καλλίτερον
τὴν μελωδίαν τὴν ὅποιαν εἶχε μάθῃ πρὸ ὀλίγου.

Ὁ δὲ χορὸς τῶν μουσικῶν ἐπανελάθε.

«Παπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ!

—Ὅχι ἔτσι, βλάκες, κούκκοι, μπουφοί. Ἄ-
κουστε πῶς παίζω ἐγώ, καὶ ἐπειτα νὰ το εἴ-
πητε καὶ σῆς.»

Ἄλλὰ μάτην ἐπανελάμβανε τὴν γλυκεῖαν
μελωδίαν, αἱ πάπαι οὐδὲν ἄλλο ἔλεγον, ἢ τὸ
μονότονον παπαπαπᾶ.

«Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ τραγωδῆτε τόσο ἀθλια»,
εἶπεν ὁ μικρὸς Παῦλος ἀγανακτῶν.

Ποῦ νὰ ἐντραπῶσιν αἱ πάπαι! Αὐταὶ μάλ-
ιστα τούναντιον ἤρχισαν νὰ παπάζωσι δυνα-
τώτερα.

«Μὰ δὲν ἔχετε ἐντροπὴν ἐπάνω σας;

—Παπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ! ἐ-
πανελάμβανον ἐκεῖνα καὶ ἐτίνασσον τὰ πτερά
των, ὡς ἐάν ἤθελον νὰ εἰπωσι πρὸς τὸν μικρὸν
ἀρχιμουσικόν των.

—Τάχα τί, δὲν σ' ἀρέσει ἡ μουσικὴ μας;

Ὁ δυστυχὴς Παῦλος πάλιν ἐπανελάθε τὴν
μελωδίαν δῆς, τρίς, δεκάκις, εἰκοσάκις, μεθ'
ὅσης ὑπομονῆς καὶ ὁ πτερωτὸς διδάσκαλός
του, ὁ σπίνος· ἀλλὰ μάτην! αἱ πάπαι ἐξη-

κολούθουν τὰς παραφώνους κραυγὰς των.

«Ἄ! μὰ σῆς δὲν εἶσθε διὰ μουσικὴν! ἀνε-
φώνησεν ἀσθμαίνων καὶ ὀργίλως ὁ μουσικοδι-
δάσκαλος· τὰ παπαπαπᾶ σας μοῦ ἐξέσχισαν
τὰ αὐτιά μου. Ποτέ σας δὲν θὰ μάθετε μου-
σικὴν!» Οἱ δὲ ἄμυσοι μαθηταὶ του ἀπεκρίθη-
σαν κραυγάζουσαι ἀπαπαπαπᾶ! παπαπαπᾶ!
παπαπαπᾶ!»

—Πᾶ νὰ κουρεύεσθε! εἶπεν ὁ μικρὸς Παῦλος
καὶ ἔφυγε ψιθυρίζων· δὲν θὰ μάθετε ποτέ σας
μουσικὴν.»

Καὶ βέβαια αἱ πάπαι οὐδέποτε θὰ μάθω-
σι μουσικὴν, διότι ὁ Θεὸς δὲν τας ἐπλάσε τοι-
αύτας. Αἱ πάπαι εἶνε ζῆα, καὶ δὲν εἶνε ἐπι-
δεκτικαὶ μαθήσεως, ὅπως εἶνε τὰ πλεῖστα
τῶν ζῴων. Ὁ σπίνος εἰξέυρει βέβαια τὸ γλυκὺ
ἄσμα του, ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος σπίνος, τὸν ὁ-
ποῖον ἐδημιούργησεν ὁ Θεός, εἰξέυρει νὰ τραγω-
δῆ καὶ πάντες οἱ σπίνος ἀνεξαιρέτως τὸ εἰξέ-
υρουν χωρὶς νὰ μεταβάλλωσι τίποτε. Καὶ μό-
νον αὐτὸ τὸ ἄσμα εἰξέυρουν, ἄλλο δὲ οὐδέν.

Τὰ παιδιά ὅμως ὅταν γεννῶνται δὲν εἰξέ-
υρουν τίποτε, τὰ δὲ πτηνὰ εἶνε πολυμαθέστερα
τῶν μικρῶν παιδίων. Βλέπετε ὅτι ὁ μικρὸς
Παῦλος μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνει νὰ
ἐπαναλάβῃ τὸ ἄσμα τοῦ σπίνου, καὶ ὅμως δύ-
ναται ἡμέραν τινὰ νὰ γίνῃ μέγας μουσικός. Τὰ
παιδιά δύνανται νὰ μάθωσιν, ἀλλὰ τὰ ζῆα
ὅμως δὲν δύνανται. Πρέπει λοιπὸν τὰ παιδιά
νὰ προσπαθῶσι νὰ γίνωνται ὁσημέραι καλ-
λίτερα καὶ φρονιμώτερα. Ἡ διαφορὰ δὲ αὕτη
τῶν παιδίων καὶ τῶν ζῴων προέρχεται ἐκ τοῦ
ὅτι τὰ παιδιά ἔχουν καρδίαν διὰ νὰ αἰσθᾶ-
νται, νοῦν διὰ νὰ νοῶσι, καὶ πρὸς τούτοις
ψυχὴν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ· τὰ δὲ
ζῆα οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχουσιν· ἔχουσι μόνον τὸ
λεγόμενον ἐνστιγμα, δῆλα δὴ ὅτι χρειάζεται
εἰς αὐτὰ διὰ νὰ διατηρῶσι τὴν ζωὴν των.—
Διὰ τοῦτο λοιπὸν αἱ πάπαι οὐδέποτε θὰ μά-
θωσι μουσικὴν, ἀλλὰ θὰ μείνωσι διὰ παντὸς
μὲ τὸ παπαπαπᾶ των.

[Διασκευή.]

Π. Ι. Φ.

ΥΜΝΟΣ ΤΩΙ ΘΕΩΙ

Σοί, ζωοδότα, πνεῦμ' ἀληθείας,
Ἦμνον προσάδα γονυπετής.
Σοί, ὅστις πλήρης χάριτος θείας
Σκέπεις, φυλάττεις, εὐεργετεῖς.

Σοὶ κατευθύνω τὰ ῥήματά μου,
Τῷ δωρουμένῳ πᾶν ἀγαθόν.
Μὴ παραβλέψῃς τὰ δάκρυά μου
Σὲ ῥύστιν ἔχω καὶ βοηθόν.

Ὁ παντοκράτωρ, ὃν ὁμοφώνως
Ὁλος ὁ κόσμος δοξολογεῖ,
Θεὸς ὑπάρχεις μέγας καὶ μόνος
Τοῦ σοῦ ἑλέους πλήρης ἡ γῆ.

Τῶν ἀδυνάτων ἡ βακτηρία·
Τοὺς ἀνομοῦντας ὁ ἑλεῶν,
Ὅρμος γαλήνης ἐν τρικυμία·
Πλούτος ὑπάρχεις τῶν ἐνδεῶν.

Δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου,
Ὅνομ' ἀγάπης παντοτεινῆς.
Εἰς τοὺς ποιούντας τὸ θέλημά σου
Θρόνον παρέχεις ἐν οὐρανοῖς.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΠΡΩΙΑ

Πόσον εἶν' εὐάρεστον νὰ ἐγειρεται τις πρωί!
Βλέπει τόσα πράγματα, τὰ ὅποια δὲν βλέ-
πουν οἱ ὄκητροι.

Διὰ τοὺς ἐγειρομένους πρωὶ λάμπει ἡ πρώτη
ἀκτίς τοῦ ἡλίου, δι' αὐτοὺς ἡ ἀκτίς αὕτη κα-
θιστᾷ σπιλβούσας τὰς ρανίδας τῆς δρόσου,
τὰς ἐπικαθημένους εἰτε ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ κή-
που ἢ ἐπὶ τοῦ χόρτου τοῦ λιμῶνος, δι' αὐτοὺς
ὁ οὐρανὸς στολίζεται διὰ τῶν λαμπροτάτων
καὶ ἀνθηροτάτων χρωμάτων του.

Διὰ τοὺς ἐγειρομένους πρωὶ τὰ ῥόδα δια-
χέουσι τὰς γλυκυτάτας εὐωδίας των, καὶ ὁ ἀνε-
μος θαπνέει τὰ ἄνθη καὶ ῥυτιδώνει τὴν ἐπιφά-
νειαν τῶν ὑδάτων καὶ πνέει εὐαρέστως εἰς τὴν
κόμην τῶν ἐγειρομένων πρωί. Δι' αὐτοὺς καὶ
τὰ καλλικέλαδα πτηνὰ ἔδουσι τὰ μελωδικώ-
τατα αὐτῶν ἄσματα.

Οἱ ἐγειρόμενοι βραδύτερον θὰ ἴδωσι βεβαίως
τὸν ἡλιον λάμποντα ἀλλ' ἢ θερμότητος τῶν ἀκτίνων
του δὲν θὰ συγκινηθῶσι ὑπὸ τῆς ἐωθινῆς αὔρας·
θὰ αἰσθανθῶσι καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθῶν, ἀλ-
λὰ δὲν θὰ τα προφθάσωσι δροσερὰ καὶ ζωηρὰ.

Βραδύτερον τὰ πτηνὰ δὲν θὰ ἔδωσι πλέον, ἢ
δρόσος θὰ ἔχη ἀπορροφηθῆ ὑπὸ τῆς θερμότητος
τοῦ ἡλίου, καὶ τὰ ἀδαμάντινα κοσμήματα τοῦ
λιμῶνος καὶ τῆς χλόης θὰ εἶνε ἐξηρανωμένα.

Ἡ κόρη ἢ ἐγειρομένη ἐνωρίτερον, αὕτη θὰ
ἀσπασθῆ πρώτη τὴν δεξιὰν τῆς μητρός της
καὶ πρώτη θὰ λάβῃ τὸν μητρικὸν ἀσπασμὸν
καὶ τὴν εὐχὴν της. Καὶ ἂν ἡ μήτηρ εἶνε ὀλίγον

ἀδιάθετος, θὰ ἔχη ἡ κόρη τὴν ἄρρητον ἀγαλ-
λιασιν ὅτι ἡδυνήθη νὰ περιποιηθῆ τὴν μητέρα
της νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν ἐάν ζητήσῃ τι.

Καὶ ἐπειτα μετὰ πάσης εὐφροσύνης καὶ εὐα-
ρεσκείας ἐργάζεται τις τὸ πρωί, ὅτε καὶ τὰ
πτηνὰ, ἔδοντα, ἐργάζονται καὶ αὐτὰ ἐξερχόμενα
εἰς εὐρεσιν τροφῆς διὰ τὰ μικρά των, καὶ τὰ
ἄνθη ἐργάζονται ἀνοίγοντα τὰς κάλυκας των,
καὶ ἡ ὄρνις ἐργάζεται γεννῶσα τὸ φόν της, καὶ
ἡ ἀγελάς δίδουσα εἰς ἡμᾶς τὸ γάλα της.

Ἄλλὰ καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὄρα τοῦ σχολείου
τὸ μὲν παιδίον τὸ ἐγειρόμενον πρωὶ ἔχει καιρὸν
νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματά του καὶ νὰ υπά-
γῃ εἰς τὸ σχολεῖον ἤσυχον καὶ βέβαιον ὅτι,
ἐάν προσκληθῆ νὰ εἰπῇ μάθημα, θὰ ἀποκριθῆ
καὶ θὰ λάβῃ βαθμὸν καλὸν καὶ θὰ ἐπαινεθῆ
ὑπὸ τῶν διδασκάλων. Τὸ δὲ παιδίον τὸ ἐγει-
ρόμενον βραδύτερον δὲν ἔχει καιρὸν νὰ ἐπανα-
λάβῃ τὰ μαθήματά του, θὰ υπάγῃ εἰς τὸ σχο-
λεῖον ἀνευ ὀρέξεως καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας
καὶ ἀηδίας, διότι εἶνε βέβαιον ὅτι, ἐάν προσκλη-
θῆ νὰ εἰπῇ μάθημα, δὲν θὰ ἀποκριθῆ καλῶς,
θὰ λάβῃ κακὸν βαθμὸν καὶ ὁ διδάσκαλος θὰ το
τιμωρήσῃ καὶ θὰ γίνῃ ὁ περιγελωστῆς τῆς τάξεως.

Καὶ ὅταν τις ἀπαξ συνηθίσῃ νὰ ἐγειρεται
πρωὶ οὐδέποτε πλέον θὰ θελήσῃ νὰ μείνῃ ἐν
τῇ κλίνῃ πέρα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, πλην
μόνον ἐάν εἶνε ἄρρωστος.

Ὅστις ἀπαξ συνηθίσῃ νὰ ἐγειρεται πρωί,
ὅπως μόνος θὰ γνωρίσῃ τὴν ἀρετὴν ἢ τὴν ἐσθ.

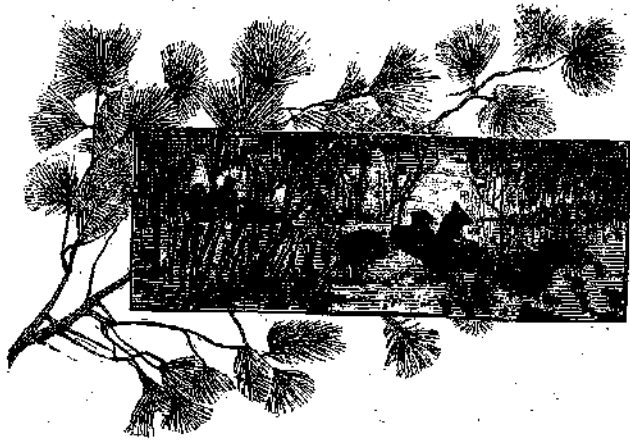
ΤΕΤΡΑΞ

«Αδιάφορον ὅπως καὶ ἀνὸμαζομαι, εἴτε τέτραξ, εἴτε τετράων, εἴτε ξυλοπιευνός, εἴτε ὅπως ἄλλως θέλετε, τὸ κύριόν εἶνε ὅτι εἶμαι πτηνὸν εὐμορφότατον. Ἐν πρώτοις οὐδὲν ἐκ τῶν ἀλεκτοροειδῶν ἔχει τὸ ἀνάστημά μου, οὐδὲ αὐτὸς ὁ Ἰνδικὸς ὄρνις, ὁ Ἰνδικῶνος, ὁ κούρκος, ὁ γάλλος. Τὸ πτέρωμά μου τὸ φαῖνόν μετὰ βραδύσεων μαύρων εἶνε πολὺ εὐμορφότερον—κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον— πρᾶ τὸ πτέρωμα τοῦ κούρκου, ὅπερ ὁμοιάζει ἐνδυμασίαν πένθιμον. Τὸ ἀρσενικὸν μας δύναται ὅπως ὁ κούρκος νὰ ἀνοίξῃ τὰ πτερά τῆς οὐράς του καὶ νὰ ὑψώσῃ λόφον ἐκ πτερῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, κόσμημα τοῦ ὀποίου στερεῖται ὁ κούρκος.

» Ἐβίμεθα ἀγρία καὶ ὑποπτα, καὶ τούτου ἕνεκα δὲν δύναμεθα νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς τὸν οἰκιακὸν βίον ὅπως ὁ ἀλέκτωρ τῶν ὀρνιθῶνων σας. Ὅταν μας πλησιάζετε, φεύγομεν ταχέως, διότι εἰξεύρομεν ἐκ

πικρᾶς πείρας ὅτι αἱ διαθέσεις σας δὲν εἶνε εἰρηνικαί. Τῷ ὄντι τὸ κρέας μας εἶνε τὸσον τρυφερὸν καὶ νόστιμον, ὥστε οἱ ἄνθρωποι μᾶς καταδιώκουσι λυσσῶδως. Διὰ τοῦτο καὶ ὑμεῖς καταφεύγομεν εἰς τὰ δάση καὶ εἰς ὄρεινους τόπους, ὅπου εὐκόλως εὐρίσκομεν τροφήν ἀφθονοὺ καὶ ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς μας. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν κοιμώμεθα ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ ἐπὶ τῶν θάμνων, ἀλλὰ κατασκευάζομεν τὴν φωλεάν μας κατὰ γῆς μεταξὺ τῶν θάμνων, ὥστε οἱ ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ ἀνακαλύψωσι τὰ φᾶ μας, τὰ φαῖστικα κίτρινα καὶ νοστιμώτατα, ὡς ὑποθέτω, ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι, ὡ φρίκη, τὰ θεωροῦσιν ὡς ἐξαισίον φαγητόν.

» Ἐχομεν καὶ ἐξάδελρον, τὸν λαγάπουν.

Καὶ αὐτὸς ἔχει τὸ αὐτὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα καὶ αὐτὸς εἶνε τέτραξ, ἀλλὰ κατὰ προτίμησιν ὁμῶς κατοικεῖ εἰς τὰς βορείους παγωμένας χώρας.

Ὁ λαγάπους τὸσον πολὺ ἀγαπᾷ τὴν χιόνα, ὥστε κυλιέται ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τάπητος ὅστις ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῶν ὑψίστων κορυφῶν τῶν ὀρέων. Καὶ τὸν μὲν χειμῶνα φορεῖ λευκὸν ἐνδυμα ὑπὸ τὸ ὅποιον ὑπάρχει ἐν ἀφθονίᾳ πτίλον πυκνὸν καὶ λεπτότατον καὶ διὰ τοῦτο ἀντέχει εἰς τὸ ἠριμύτατον ψῦχος. Τὸ δὲ θέρος τὸ πτέρωμά του εἶνε σχεδὸν ὁμοῖον πρὸς τὸ πτέρωμά μας, ἀλλὰ βραδύττον λευκὸν καὶ μκυρον. Ἐχει δὲ καὶ ἄλλα ὀνόματα καὶ λέγεται πταμαργάρος, χιουοπέρδιξ, κέρδιξ τῶν Πυρηναίων. Οἱ λαγάποδες εἶνε γυνεῖς ἐξαιρετοὶ καὶ ἡ μήτηρ διακρίνεται ἐπὶ φιλοστοργίᾳ ἀκρα.

» Ἐξάδελφοί μας ὡσαύτως εἶνε ὁ ἀτταγήν, ἡ λιβαδοκέρδιξ, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κέρδιξ, τῆς ὁποίας

διαφέρομεν μόνον κατὰ τὸ μέγεθος. Ἄλλ' ἡ συγγενειά μας εἶνε κάπως μακρινή.

» Ἄλλ' ἀδιάφορον εἰπέτε πόσον πολὺ συγγενεύομεν, καὶ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κανχώμεθα ἐάν ἤμεθα καὶ ἡμεῖς κενόδοχοι ὅπως πολλοὶ ἐκ τῶν ἀγθρώπων, καὶ ἐάν μὴ ἐσκεπτόμεθα ὡς φρόνιμα καὶ συνετὰ πτηνά, ὅτι αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ προτερήματα τοῦ ἐξαδέλφου, τοῦ θεῖου, τῆς θεῖας ἢ ἄλλου οἴου θῆποτε προγόδου, δὲν διδουσι ἀξίαν εἰς τὸν συγγενή των, ἐὰν αὐτὸς δὲν εἶνε ἰκαρὸς νὰ τὴν ἀποκτήσῃ διὰ τῶν ἰδίων του μέσων καὶ τῆς ἰκαρότητός του.

• (Ἵπογραφή) Τετραξ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς Φιλοσοφίος

ΕΙΝ' ΑΡΡΩΣΤΗ

Χριστέ μου, βάλ' τὸ χέρι σου, βοήθα, Παναγία ἐν' ἀρρωστ' ἢ μανούλα μου βαρειά εἰς τὸ κρεβάτι. Ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα σου τὴν ἐνδοξὴν καὶ ἁγία Γονατιστὸς παρακαλῶ, μὲ δακρυσμένο μάτι.

Κι' ἀν εἶνε καὶ παιδεύεται ἀπὸ ἴδικά μου λάθῃ —εἶνε γιὰ μὲν ἀβάστακτο, πολὺ σκληρὸν φαρμάκι— Δὲν εἶνε ἄλλο βάσανο τὸ σῶμά μου νὰ πάθῃ, καὶ νὰ σωθῇ τῆς μάνας μου τὸ λατρευτὸ κορμάκι;

Χριστέ μου, βάλ' τὸ χέρι σου, βοήθα, Παναγία, τιμώρησέ με, ἀρρώστα με· ὅλα τὰ ὑποφέρω, Ἄλλὰ νὰ ἰδῶ τὴ μάνα μου ν' ἀστράφῃ ἀπὸ ὑγείας καὶ τότε μέσ' ἔς τοὺς πόνους μου πάλι γλυκὰ θὰ χαίρω.

Ἄν εἶνε ὁμῶς τ' ἅγιο καὶ μέγα θέλημά Σου τὴν πίστιν ποῦ ἔχομε γιὰ Σε μ' αὐτὸ νὰ βασανίσῃς, Ἵπομονὴ θὰ κάνωμε γιὰ τὸ γλυκὸ ὄνομά Σου ἀφοῦ γιὰ μᾶς ἤλθεσ καὶ Σὺ τὸ αἷμά σου νὰ χύσῃς.

ΦΛΚ

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

κιθάς πρὸς τὴν γλαῦκα.

Οἱ Μεγγάλοι καὶ οἱ Καλμοῦκοι τῆς Γαρταρίας τρέφουσι βαθύτατον σέβας πρὸς τὴν γλαῦκα, διότι ὁ μέγας αὐτῶν μονάρχης Ζίγγις - Χάν (1162—1227), διέφυγε ποτε τοὺς ἐχθρούς του χάρις εἰς τὸ πτηνὸν τοῦτο. Καταδιωκόμενος νὰ συλληφθῇ ἐζήτησε καταφύγιον ὑπὸ τὸ φύλλωμα θάμνου τινός. Ὅταν οἱ διώκται τοῦ ἐπλησίασαν μία γλαῦξ πτοηθεῖσα ἐκ τῆς διαβάσεώς των ἐπέταξε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν κλώνων τοῦ θάμνου ὑπὸ τὸν ὅποιον ἦτο κεκρυμμένος ὁ Ζίγγις-Χάν. Ὅς ἐκ τούτου οἱ καταδιώκοντες αὐτόν, κρίναντες ὅτι τὸ πτηνὸν δὲν θὰ ἐκάθητο ἐκεῖ ἂν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ὑπὸ τὸν θάμνον, ἐθεώρησαν περιττὸν νὰ ἐρευνησῶσι καὶ παρήλθον. Ὅτω ὁ Ζίγγις - Χάν ἐσώθη καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ γλαῦξ θεωρεῖται πτηνὸν ἱερὸν ὑπὸ τῶν Μεγγάλων καὶ τῶν Καλμοῦκων.

Εὐθεῖα σιδηροδρομικὴ γραμμὴ.

Ἡ συντομωτέρα γραμμὴ μεταξὺ δύο σημείων εἶνε ἡ εὐθεῖα. Τοῦτο εἶνε γνωστὸν εἰς πάντας καὶ πρὸ

πάντων εἰς τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὴν κατασκευὴν τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν μηχανικοὺς ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν εἰς αὐτοὺς νὰ ἀκολουθῶσι πάντοτε τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν, διότι ἄλλοτε ὀρεῖλοι οὐ νὰ ἀποφεύγωσι τὰς ἀποτόμους καταβάσεις, ἄλλοτε νὰ παρακάμπωσιν ὄρη δυσανάβατα, ἄλλοτε διὰ πολλῶν ἐλιγμῶν νὰ ἀναρριχῶνται εἰς μέρη ὕψηλά. Διὰ τοῦτο ἡ εὐθεῖα γραμμὴ εἰς τοὺς σιδηροδρόμους εἶνε ἀδύνατον νὰ τηρηθῇ ἐπὶ μακρὸν. Ἐν τούτοις ὑπάρχει μία εὐθεῖα σιδηροδρομικὴ γραμμὴ εἰς τὸ Βουένος. Ἄρρες τῆς Ἀμερικῆς μήκους 335 χιλιομέτρων, τὴν ὁποῖαν ἡ σιδηροδρομικὴ ἀτιμάμαχα διέρχεται εἰς 9 ἀλοκλήρους ὥρας. Ἡ γραμμὴ αὕτη ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Ὁκεανοῦ καὶ φθάνει εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἄνδεων. Οἱ κατασκευασταὶ αὐτῆς δὲν εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην οὔτε γέφυραν νὰ πῆξωσιν, οὔτε τὸ ἔδαφος νὰ σκάψωσιν, ἀλλὰ οὐδὲ νὰ τὸ ἀνυψώσωσι δι' ἐπιχωματώσεως ἔστω καὶ κατὰ ἓν μέτρον.

Μικρὸς σωτήρ.

Ἐχομεν νὰ ἀναγγεῖλωμεν νέαν ἠρωικὴν πράξιν δεκαετοῦς παιδίου.

Μᾶς γράφουσι ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὅτι ὁ Ἰωάννης Μίστρος ἐπαίξε μετ' ἄλλων παιδίων εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Ἐν ἑξ αὐτῶν ἐπήδησεν ἐντὸς τυχοῦσης ἐκεῖ λέμβου καὶ τὰ ἄλλα τὸ ἀπόδησαν ἀπερισκέπτως. Τὸ μικρὸν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως σωθῇ, ἀλλὰ τὰ

λους μου φίλους και σύ βεβαίως είσαι τοιοῦτος. Δεκτός ἔ μικροῦτσικος *Μέγας Κοροσταντίος* ὡς διάδοχος τῆς και βεβαίως θά ἐπιτυχῆ ἀφ' οὗ ἔχει τόσον ἔμπειρον ὀδηγόν και σύμβουλον. Τά αὐτά εὐχομαι και εἰς σέ, εὐχαριστοῦσα διά τοὺς τρεῖς νέους φίλους τῶν ὁποίων γίνονται δεκτά τὰ ψευδώνυμα.

Ἐξακολουθεῖς νά ἔχῃς, *Καλλιτέγνα Φειδία*, τὰ αὐτά αἰσθήματα και θά προσδέσῃς βεβαίως. Εὐχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν σου.

Ἐχε τὸ ψευδώνυμον τοῦτο, *Ἀδρεΐε Στρατιῶτα*, και προσπάθησον νά ἀγωνισθῆς καλῶς και νά νικήσῃς. Περιμένο τὸ ψευδώνυμον τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς σου, ἡ ὁποία δύναται νά λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Βλέπεις, *Τροϊκήριε Θησεῦ*, πόσον καλά γίνονται ὅσα παιδιὰ ἔχουν σύμβουλον τὸν τὴν ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΝ και τὴν ἀνα-

γινώσκουν μὲ προθυμίαν και μὲ προσοχὴν ; Και σύ τὸ καταλαμβάνεις και τὸ αἰσθάνεσαι, εἰ δὲ μὴ δὴν θά μοῦ ἔγραφες μὲ τόσην χαρὰν : « Σήμερον μοῦ εἶπε ἡ μαμμά ὅτι ἀφ' οὗτου ἤρξατο νά διαβάω τὰ φύλλα σου ἔγινε πῶ καλὸ παιδί ». Εἰθεύρεις πόσην χαρὰν ἔχει ἡ μαμμά σου δι' αὐτὸ και πόσον περισσῆρον θά σε ἀγαπᾷ ; Εἶσαι εὐτυχῆς διότι ἔχεις τόσον καλὴν μαμμάν. Προσπάθησον νά τὴν μιμηθῆς.

Ἄφ' οὗ ἔλαβες τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» σημείον ὅτι ἡ συνδρομὴ σου ἐλήφθη, *Θεσσαλομάγνη*.

Ἄν, *Προμηθεὺ Δεσμῶτα*, λυποῦμαι διότι δὴν εἰμπαρὼ νά ἀπαντήσω ἑλευθέρως εἰς τὸ θερμότερον γράμμα σου, διότι φοβοῦμαι... ἔνοσθ' τί θέλω νά εἶπω. Καλὰ ὅμως τὴν ἔπαυαν οἱ κύριοι και ἄς τοὺς γίνῃ μάθημα. Τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Μαΐου]

68. Σποχειόγραφος.

Εἰς τοὺς ὄμους τοῦ μὲ φέρεῖ ὁ πτωχὸς και ὀδοιπόρος.

Ἄνευ κεφαλῆς ἂν μείνω

Θὰ ἀνέλθω 'ς τοῦ Ὀλύμπου τὸ ἔξακουσμένον ὄρος

και γνωστὴ θεὰ θά γίνω.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Γουλιέλμου Πόργου.

69. Σποχειόγραφος.

Βάλε Δ και βγάλε Σ

Τὸ σκουλήκι δὴν θά μείνῃ,

—Μεταμόρφωσις χρυσῆ—

Ἐνας βασίλειος θά γίνῃ.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Αἰ εἰς ἡ.

70. Δίνεγνα.

Ἄπὸ πατέρα μελανόν

λεπτὸν ἀδύνατον ἰσχνόν

Κ' ἀπὸ μητέρα μελανὴν

χωρὶς καμμίαν καλλονὴν

Τέκνα παράγονται λευκά ! κ' ἔχουν ἀνθρώπινη φωνήν.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Βασιλείσσης τῶν Συρακῶν.

71. Μωσαϊκόν.

Τὰ ἔρπετά, οἱ ποταμοί, οἱ ρυάκες, τὰ ὄρη
Και τὸ Δίγατον κέλαγος, αἱ θάλασσαί, ἡ κόρη,
Αἱ ὕψηλαί αἰ κορυφαί, τῶν σιτηρῶν οἱ σπόροι,
Ἐνέχουν τὰ συστατικά πῶ πρέπει νά γνωρίσῃς,
Πολὺ μεγάλην θάλασσαν διὰ νά σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Κόρατος τοῦ Βελγίου.

72. Κυθόλεξον.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε τῆς γῆς συστατικὸν σπουδαῖον.
Διὰ τοῦ ἄλλου μέρος τι τοῦ σώματος δηλοῦται.
Τὸ τρίτον εἶνε ἱερὸν και κείτ' ἐπὶ ὄρεων.
Και μὲ υἷον τοῦ Ἰακῶβ ὁ κύβος τελειοῦται.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Τέκνου τῶν Ὀρίων.

73. Τρίγωνον.

Εἰς τὸ σχολεῖον μ' ἀπαντᾷς, χαρμῖα ἀπορία·
Πηγὸν εἶνε τὸ δεύτερον ἀλλὰ ἀρπακτικόν.
Ἐπίρρημα τὸ τρίτον μου ἀρχαῖον χρονικόν.
Τὸ τέταρτον εὐρίσκειται κοινὴ ἀντωνυμία,
Και ἔχουσι τὸ πέμπτον μου ἡ ἀνωξις, τὸ ἔξλον·
Δὲν μ' ἔχουσι τὰ λαύλουθα, δὴν εἶμαι μὲ τὸν φίλον.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Προμηθεῦς Δεσμῶτου.

74. Σταυρός.

Διὰ τῶν κατωτέρω γραμμάτων, νά σχηματισθῆ σταυρὸς ἀποτελούμενος ἐκ τῶν ὀνομάτων τόπων δύο ἐνδόξων ἀγῶνων.

ΑΑΑΘΙΑΜΜΝΡΣΣΩ.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἑλλήνου Ναύτου.

78—79. Παιγνικὰ γράμματα.

Τῇ προσήκῃ δύο γραμμάτων, τῶν αὐτῶν δι' ὅλας τὰς λέξεις, νά σχηματισθῶσιν ἄλλαί τῶσαι :

ὄρκος, ράκος, Πέτρος, ἀρά, ὀκτάς.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀναστάσιου Ζωγράφου.

80. Πρόβλημα.

Χηνοβοσκὸς ἐρωτηθεὶς πῶσας χίνας ἔχει ἀπεκρίθη : ἔχω τόσας και ἐάν εἶχον ἄλλας τόσας και τὸ ἥμισυ και ἐάν ἐξήρχοντο οἱ 10 νεοσοὶ ἐκ τῶν φῶν τὰ ὁποῖα ἐκκολάπτει μία χίνα θά εἶχον 100. Πῶσας χίνας εἶχεν ὁ χηνοβοσκός ;

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀρχαίου τοῦ 21.

81—87. Συμφωνόγραφος.

Τῇ βοήθειᾳ τῶν κάτωθι φωνηέντων σχηματίζετε ἐκπὸ λέξεις, ἂν ἐκαστὴ νά περιέχῃ τέσσαρα σύμφωνα.
Ἡ τάξις τῶν φωνηέντων δύναται νά μεταβληθῆ.
Αἱ εὐρεθησόμεναί λέξεις θά σημαίνωσιν :

- 1) Ἐργαλεῖον γεωργικόν. 2) Ἀρχαῖον μέτρον χωρητικότητος. 3) Μέρος τῆς οἰκίας. 4) Καλὸν διὰ σκλάταν. 5) Ζωῦριον ἔρπετόν. 6) Βασιλικὴν περιβολήν. 7) Ἀρχαῖον μῆνα.
- α) | ΑΠΑ. β) | ΥΟΕΑ. γ) | ΙΑ δ) | ΑΟΑ. ε) | ΗΩ. ς) | ΥΑΟ. ζ) | ΕΙΩΩΕ.

Ἐστάλη ἐπὶ Πόργου τοῦ Ἑκπρωτεύου.

88. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαῖον συγγραφέως.
1) Θεὰ τῆς νεότητος. 2) Νῆσος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 3) Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4) Ὀρος τῆς Βυβίας. 5) Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. 6) Πόλις τῆς Γαλλίας. 7) Ἀρχαῖοι ἀγῶνες. 8) Πρωτεύουσα νομοῦ.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Δίμης τοῦ Μεσολογγίου.

89. Φωνηεντόλιπον.

— κλτλ — ς — χμρρς — ντρπ — κ — κρρρ — τ — πντ.
Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀρχαίου Μενέλαου.

Οἱ ἀλλόφωνοι κατομίαν συνδρομητικὰ παρακαλοῦνται νά γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεδοθυσιν ἀναποστέλλοντες και 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν βαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας.
Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γίνονται μετὰ κυρίωςιν ἐνὸς μηνός, τὸ πῶδ ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως των ἐπισημασμένων.